

Αλφρα

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΣΑΒΒΑΤΟ 26 ΟΚΤΩΒΡΙΗ 1996 ● ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ● ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45 ● ΕΤΟΣ 2ο ● ΦΥΛΛΟ 68ο ● ΔΡΑΧΜΕΣ 200

- στον εθνικισμό
- στο μιλιταρισμό
- στο ρατσισμό

Περί έθνους, εθνικισμού και αντιεθνικισμού

Ο εθνικισμός ως ιδεολογία και το έθνος ως πραγματικότητα

Η εθνική-εθνικιστική ιδεολογία είναι προϊόν της διαδικασίας κατάληψης της εξουσίας από τους αστούς κατά τον 18ο, κυρίως, αιώνα, όταν η κατάρρευση της αριστοκρατίας ως διαχειρίστριας τάξης της κοινωνίας, συνοδεύτηκε από την κατάρρευση της θρησκείας ως κυρίαρχου μέσου ιδεολογικής επιβολής. Η ανάδειξη των εμπόρων σε κυρίαρχη ομάδα εξουσίας επέβαλε τη διαμόρφωση μιας νέας ιδεολογίας, που θα δικαίωνε το σφετερισμό της εξουσίας, αφού η "ελέω θεού μοναρχία" αποτελούσε οριστικά παρελθόν. Ωστόσο, το έθνος/εθνότητα, ως "κοινότητα ανθρώπων που κατοικεί στην ίδια γεωγραφική περιοχή, με κοινή ιστορία

και μιλά την ίδια γλώσσα" προϋπήρχε της εποχής της αστικής κυριαρχίας. Προϋπήρχε βέβαια ως ένας μόνο από τους πολλούς τρόπους προσδιορισμού και συχνά μάλιστα βρισκόταν σε εντελώς δεύτερη μοίρα. Αυτό, μέχρι τη στιγμή που έντεχνα αναδείχθηκε ως η κυρίαρχη ιδεολογία της αστικής κυριαρχίας.

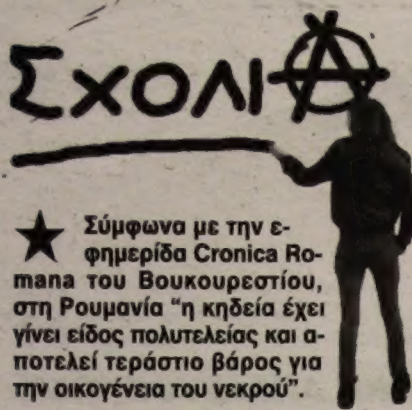
Τα ιδεολογικά γεγονότα δεν υπήρξαν ποτέ απλές χίμαιρες, αλλά η στρεβλωμένη συνείδηση των πραγματικότητων.

"Ο λαός είναι από τη φύση του πατριώτης. Αγαπά τη γη όπου γεννήθηκε, το κλίμα μέσα στο οποίο αναπτύχθηκε (...). Ο πραγματικός, ζωντανός, ισχυρός, φυσικός πατριωτισμός του λαού δεν είναι καθόλου εθνικός πατριωτισμός, ούτε καν τοπικός, αλλά στο μεγαλύτερό του μέρος αποκλειστικά κοινοτικός. Αγαπά ακόμα τη γλώσσα που μιλάει, ή μάλλον

δεν γνωρίζει άλλη και μόνο με τη δική του μπορεί να εκφράσει ό,τι σκέφτεται, ό,τι αισθάνεται και να ζήσει κοινωνικά, ανθρώπινα (...). Ο λαϊκός πατριωτισμός, ο ταυτισμένος με την ελεύθερη ανάπτυξη μιας φυσικής συλλογικότητας, είναι φυσικά πιο δυνατός, πιο έντονος, πιο πραγματικός και αρχικά πιο ενστικτώδης μέσα στην κοινότητα. Αργότερα, εξανθρωπιζόμενος όλο και περισσότερο με την εξέλιξη της συλλογικής ζωής, των αναγκών, των ενστίκτων, των αντιλήψεων, αν τίποτα δεν διακόψει αυτό το αυθόρμητο και προοδευτικό από κάτω προς τα πάνω βήμα, ευρύνεται, ενώ εξασθενεί ταυτόχρονα σαν φυσικό και ακαλλιέργητο ένστικτο, πρώτα μέσα απ' την ελεύθερη ομοσπονδία των κοινοτήτων των περιοχών, κατόπιν απ' την ομοσπονδία των περιοχών ενός ακόμα πιο πλατιού συνόλου που ονομάζουμε έθνος, για να χα-

θεί, αργά ή γρήγορα, πάντα μ' αυτό τον τρόπο, μέσα στην οργάνωση και την κοινή συνείδηση του ανθρώπινου και της ανθρωπότητας. (...) Δεν είναι καθόλου λαϊκό ένστικτο, είναι πολιτική ιδέα, είναι το κράτος που τοποθετεί τον πατριωτισμό σαν αρχή και τον κάνει αντικείμενο ιερής λατρείας. Η αγάπη του (εθνικού) κράτους δεν είναι έκφραση του λαϊκού πατριωτισμού, αλλά μια έκφραση εκφυλισμένη μέσω μιας απατηλής αφαίρεσης και πάντα προς όφελος μιας εκμεταλλεύτριας μειοψηφίας". Τα παραπάνω λόγια του Μιχαήλ Μπακούνιν περιγράφουν βέβαια μια πραγματικότητα η οποία προφανώς δεν ισχύει πλέον στις χώρες της Δύσης, ενώ και στον υπόλοιπο πλανήτη, εκεί όπου οι παραπάνω συνθήκες συνεχίζουν να υπάρχουν, είναι οπωσδήποτε διαποτισμένες από ένα σωρό ιδεολογίες

Συνέχεια στη σελίδα 2

★ Σύμφωνα με την εφημερίδα Cronica Romana του Βουκουρεστίου, στη Ρουμανία "η κηδεία έχει γίνει είδος πολυτελείας και αποτελεί τεράστιο βάρος για την οικογένεια του νεκρού".

★ Μαζί με την προμήθεια για την επιτάχυνση της έκδοσης πιστοποιητικού θανάτου, τη πληρωμή του γραφείου κηδεών, την εξασφάλιση τάφου και την οργάνωση της τελετής, μια "ορθόδοξη χριστιανική" κηδεία κοστίζει γύρω στις 225.000 δραχμές.

★ Και αυτό τη στιγμή που ο μέσος μηνιαίος μισθός είναι το 1/9 αυτού του ποσού, ενώ οι συνταξιούχοι λαμβάνουν με βάση το νόμο περίπου 10.000 δραχμές για την κάλυψη εξόδων κηδεών.

★ Πολλά πτώματα παραμένουν στα αζήτητα των νεκροτομείων, επειδή οι συγγενείς των νεκρών δεν μπορούν να καλύψουν τα έξοδα της ταφής τους.

★ Ζώντας και πεθαίνοντας στον παράδεισο του νεοφιλελευθερισμού...

★ Την περασμένη Δευτέρα, στη Θεσσαλονίκη, ένας ζητάς, επιδόθηκε σε ένα μάλλον συνηθισμένο για τους άντρες της ομάδας του χόμπυ.

★ Έχοντας συλλάβει ένα μετανάστη από την Αλβανία, του φόρεσε χειροπέδες, τον έδεσε στη μηχανή του και τον έσερνε στο οδόστρωμα.

★ Ο συγκεκριμένος αστυνομικός, που καταγγέλθηκε από περαστικούς, ισχυρίστηκε ότι "προκειμένου να συλλάβει και δεύτερο λαθρομετανάστη, μετακίνησε σε μικρή απόσταση, πεζός, τη μοτοσυκλέτα, ώστε αφενός να μην παρεμποδίζεται η κυκλοφορία, αφετέρου να μην είναι δυνατή η διαφυγή του συλληφθέντα και για να καταστεί εφικτή η αναζήτηση του δεύτερου λαθρομετανάστη".

★ Και καλά η αγωνία για τη μη παρεμπόδιση της κυκλοφορίας. Δεν μας εξηγείτε όμως και πώς ο ζητάς ξεκίνησε την αναζήτηση του δεύτερου μετανάστη όχι απλά πεζός, αλλά συγχρόνως κουβαλώντας και τη μηχανή του, από την οποία σερντόταν ο πρώτος που είχε συλλάβει;

★ Σε σχέση με το σχόλιο της προηγούμενης βδομάδας, για την εικαστική παρέμβαση του κυρίου Τσόκλη και τους άστεγους και τους μετανάστες που προσπαθούσαν να πάρουν κάποια από τα καρπούζια που ο εξαίρετος καλλιτέχνης προόριζε να σπάσει για να δείξει πώς η ελπίδα μετατρέπεται σε απελπισία, αρκετοί φίλοι έκαναν μια εύστοχη παρατήρηση.

★ Αν ο ζωγράφος είχε προβλέψει αυτές τις ενέργειες της γης των κολασμένων, θα μπορούσε άνετα να τις εντάξει στην καλλιτεχνική του παρέμβαση...

Περί έθνους, εθνικισμού και αντιεθνικισμού

Συνέχεια από την πρώτη σελίδα

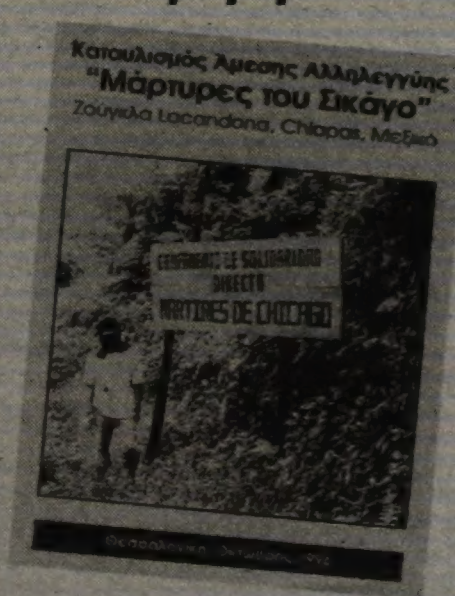
κυριαρχίας (καπιταλισμός, μαρξισμός, θρησκείες).

Ας επιστρέψουμε όμως στο παρελθόν.

Η ανάπτυξη των εμπορικών ανταλλαγών, καθώς και η συνακόλουθη ανάπτυξη της επικοινωνίας και της κυκλοφορίας των ιδεών είχαν αρχίσει ήδη από τον 17ο αιώνα να αναγγέλλουν τη γέννηση μιας νέας εποχής. Ταυτόχρονα με την εξασθένιση των παλαιών μορφών εξουσίας, οι έμποροι και οι αστοί είχαν αρχίσει να συγκεντρώνουν στα χέρια τους τον κοινωνικό πλούτο, γεγονός που τους οδηγούσε να ονειρεύονται και την κατάληψη της πολιτικής εξουσίας.

Κάθε εξουσία, όταν πρωτοεμφανίζεται, έχει ανάγκη από μια ιερή θεώρηση, από μια μυθική τάξη πραγμάτων για να την νομιμοποιήσει. Στην προηγούμενη περίοδο, ολόκληρος ο πληθυσμός ήταν υποτελής στη θρησκεία, ενώ την πολιτική εξουσία κατείχαν οι στρατιωτικά ισχυροί, οι ευγενείς και ο βασιλιάς. Τώρα, η ενοποιητική ιδεολογία ήταν το έθνος-κράτος και η πολιτική εξουσία πέρασε στα χέρια των οικονομικά ισχυρών. Η ιδέα του έθνους μεγεθύνθηκε, απέκτησε μεταφυσικές και ιερές ιδιότητες και τέθηκε στο επίκεντρο της κοινωνικής ζωής. Φυσικά, η κυριαρχία δεν πίστευε ποτέ σε καμία εθνική ιδεολογία. Η πραγματικότητα που η νέα εξουσία υλοποιούσε ήταν αυτή της κυριαρχίας του εμπορεύματος. Ο χώρος που η νέα εξουσία υλοποιούσε παγκόσμια ήταν αυτός που ανταποκρινόταν στους χρόνους της παραγωγής, στο χρόνο του εμπορεύματος. Ο χρόνος όμως του εμπορεύματος είναι βαθύτατα αντισυνάνθρωπος, και έτσι, για μια ακόμα φορά, το συλλογικό φαντασιακό έπρεπε να ικανοποιείται με αντι-ιστορικό χρόνο, έξω από την καθημερινή ζωή, να χορταίνει τη δίψα του για ιστορική πραγμάτωση στα βρώμικα και θολά νερά του προαιώνιου εθνικού μεγαλείου. Ο χρόνος του εμπορεύματος, η υποταγή στο χρόνο της εργασίας, στηρίχτηκε σε αυτή τη νέα αντι-ιστορική ανάγνωση της ιστορίας, συντρίβοντας τον ιστορικό χρόνο που, έστω τμηματικά, μπορούσε να αναπτύσσεται στις μεσαιωνικές πόλεις, δημιουργώντας το νέο μύθο που θα εξασφάλιζε την κοσμική τάξη γύρω από την τάξη που η νέα μορφή κυριαρχίας οικοδομούσε γύρω από τον εαυτό της.

Κυκλοφόρησαν...

★ Από την Ομάδα Αλληλεγγύης στον Αγώνα των Ζαπατίστας (Θεσσαλονίκη) κυκλοφόρησε η μικροσούρα «Καταυλισμός Άμεσης Αλληλεγγύης "Μάρτυρες του Σικάγο"». Περιέχει κείμενα που προέρχονται από τον αντιεξουσιαστικό καταυλισμό αλληλεγγύης που βρίσκεται στην καρδιά της ζούγκλας Lacandona, καθώς και ένα εκτεταμένο εισαγωγικό σημείωμα της Ομάδας Αλληλεγγύης από τη Θεσσαλονίκη.

Η δημιουργία ταυτότητας μέσα από την υποταγή στο μύθο της μητέρας-πατρίδας, η επιβεβαίωση μέσα από το (αντι-ιστορικό) ένδοξο παρελθόν.

Το έθνος-κράτος ενοποίησε τον πληθυσμό κάτω από τη κυριαρχία των αστών. Ήρθε σε σύγκρουση με το τοπικό, όχι υπερβαίνοντάς το και προωθώντας μια μεγαλύτερη συνθετότητα, αλλά ακυρώνοντας την έννοια της κοινότητας, που στο παρελθόν είχε έρθει σε αντιπαράθεση με την κυριαρχία (μεσαιωνικές εξεγέρσεις). Αντί για το ξεπέραςμα των περιορισμών της τοπικότητας μέσα από μια πολυσύνθετη ομόσπονδη κοινωνική οργάνωση, μεθοδεύθηκε η εξουδετέρωση της αυτονομίας της τοπικότητας, μέσα από τη συγκρότηση της συγκεντρωτικής κρατικής εξουσίας. Το αστικό ιδεολόγημα πως δόθηκε μέσα από τη δημιουργία των εθνών-κρατών είχαμε την εξέλιξη από την έννοια του υπηκόου στην έννοια του πολίτη είναι ολοφάνερα ψευδές, αφού δεν νοείται η ύπαρξη πολιτών σε μια κοινωνία χωρίς οικονομική και πολιτική ισοτιμία (η έννοια του πολίτη αποκτά νόημα μόνο μέσα στον αγώνα για την κοινωνία της οικονομικής και πολιτικής ισοτιμίας). Απλά, οι υπήκοοι υποδουλώθηκαν στην καινούργια θρησκεία του έθνους και το ιερατείο πέρασε στα χέρια των εμπορών.

Έτσι, η έννοια του έθνους δεν πραγματώθηκε, ώστε να δρομολογηθεί το ξεπέραςμά της, αλλά αντικατέστησε την υποταγή στη θρησκεία με την υποταγή σε μια άλλη μυστικιστική λατρεία.

Στο πέραςμα του χρόνου, η ιδεολογία του έθνους-κράτους, από ενοποιητικό στοιχείο των κοινωνιών κάτω από την αστική κυριαρχία, πήρε και τη μορφή της υπεράσπισης της κυριαρχίας σε παγκόσμιο επίπεδο, μέσω του διαχωρισμού των εκμεταλλεζόμενων σε αντίπαλα έθνη και της ψευδούς ενοποίησης των εκμεταλλεζόμενων με τους εκμεταλλευτές τους.

Ο προσδιορισμός των απόμων και των κοινωνιών όχι από και για τον εαυτό τους, αλλά σε τεχνητή αντίθεση με ένα άλλο "αντίπαλο" έθνος-κράτος, έχει πολλές χρήσεις για την κυριαρχία.

Έτσι ο εθνικισμός, όταν (κατά τη διάρκεια του μεσοπολέμου), η καπιταλιστική κοινωνία βρέθηκε να πολιορκείται από το παγκόσμιο επαναστατικό κίνημα, οδηγήθηκε στην ακραία μορφή του, στον φασισμό. Στη βίαιη δηλαδή ανύσταση του μύθου, που απαιτεί τη συμμετοχή σε μια κοινότητα καθορισμένη από αρχαϊκές ψευτο-αξίες: τη ράτσα, το αίμα, τον γένε. Ο φασισμός είναι πάντοτε η ακραία κατάληξη της εθνικής-εθνικιστικής ιδεολογίας, ενώ ο милитаризм και ο ρατσισμός είναι σταθερές της παράμετροι. Από τον προσδιορισμό με βάση την εθνική ιδεολογία μέχρι την εθνική καθαρότητα, τις εθνικές εκκαθαρίσεις και τα κρεματόρια, η απόσταση δεν είναι μεγάλη...

Ο εθνικισμός στην εποχή του "νεοφιλελευθερισμού"

Η ιστορική απουσία που παράγεται από την ενοποίηση σε παγκόσμια κλίμακα του εμπορεύματος, με την κυριαρχία του αποξενωμένου παρόντος και του αλλοτριωμένου χώρου, συμβαδίζει με την αναβίωση της αναζήτησης συλλογικής ταυτότητας σε ένα αντι-ιστορικό ένδοξο παρελθόν. Η έλλειψη νοήματος στην ύπαρξη απαντιέται με την δημιουργία ταυτότητας μέσα από την αντιπαράθεση, η έλλειψη ζωής απαντιέται με την απαίτηση της θανάτωσης του άλλου, του ξένου, του διαφορετικού. Η παγκοσμιοποίηση του κεφαλαίου, η κατάργηση των συνόρων για το εμπόρευμα, πάνε χέρι-χέρι με την κατασκευή νέων συνόρων ανάμεσα στους ανθρώπους και την κοινωνία, συμπορεύονται με την αναβίωση της εθνικιστικής ιδεολογίας. Η ενότητα της εξουσίας χιζείται πάντοτε πά-

νω στον κατατεμαχισμό. Για την αναπαραγωγή του κεντρικού πυρήνα του διαχωρισμού μέσα στις κοινωνίες, είναι αναγκαίοι οι διάφοροι τεχνητοί διαχωρισμοί.

Ενάντια, υποτίθεται, στην πολιτισμική ισοπέδωση του εμπορεύματος εμφανίζεται ένας νέος κατακερματισμός, με την ανάδειξη νεο-εθνικισμών και τοπικισμών. Αν, σύμφωνα με τον γενικά αποδεκτό ορισμό του, το έθνος είναι "μία κοινότητα ανθρώπων που κατοικεί στην ίδια γεωγραφική περιοχή, με κοινή ιστορία και μιλά την ίδια γλώσσα", τότε η ανάπτυξη της εμπορευματοικής-θεματικής κοινωνίας έχει καταφέρει να ενοποιήσει το σύνολο της ανθρωπότητας σε ένα "έθνος", αφού όλοι κατοικούμε στην έρημο του θεαματικού διαχωρισμού, όλοι μας είμαστε υλικά ξένοι από την ιστορία (της οποίας άλλωστε το τέλος εξαγγέλθηκε θριαμβευτικά), όλοι μας παραμένουμε άφωνοι, χωρίς γλώσσα, χωρίς επικοινωνία, ενώ τα πάντα καλύπτονται από τον επαινετικό μονόλογο της εξουσίας, τον ατέρμονα λόγο με τον οποίο η εξουσία εξιμεί τον ίδιο της τον εαυτό.

Η ανάπτυξη της εμπορευματοικής-θεματικής κοινωνίας έχει δημιουργήσει το παγκόσμιο έθνος μιας ανθρωπότητας που ζει στο περιθώριο της ύπαρξης.

Στην εποχή μας, η αναβίωση του εθνικισμού θα έπρεπε να καταγράφεται στους κλινικούς πίνακες της σχιζοφρένειας. Η μόνη κοινή ιστορία που μπορεί να υπάρξει είναι η ιστορία των καθημερινών αγώνων για ζωή, η μόνη κοινή γλώσσα που μπορούμε να κατασκευάσουμε, είναι η γλώσσα της εξέγερσης. Πατρίδα μας είναι η Γη των παιδιών μας.

Απαιτείται ένας αυτοπροσδιορισμός-ταυτότητα που θα επιζητεί τη σύνθεση και την ενοποίηση στην κατεύθυνση της ανθρωπότητας και του ανθρώπινου, τη σύνθεση, σε παγκόσμιο επίπεδο, των απελευθερωτικών χαρακτηριστικών που στο πέραςμα της ιστορίας αναδείχθηκαν από όλες τις εθνότητες και τους πολιτισμούς του πλανήτη. Και συγχρόνως την απαλλαγή από όλα τα χαρακτηριστικά της βαρβαρότητας της ανθρώπινης προϊστορίας. Μια διαλεκτική που καταργεί ό,τι υπάρχει ανεξάρτητα από τα άτομα.

Στο επίκεντρο των πάντων δεν μπορεί να βρίσκεται παρά μόνον ο άνθρωπος, στην πλήρη και παγκόσμια του διάσταση.

Ο αγώνας ενάντια στον εθνικισμό δεν μπορεί να είναι ιδεολογικός, δεν μπορεί να διεξαχθεί στα πλαίσια κάποιας ιδεολογίας που προσπαθεί να ερμηνεύσει μονοσήμαντα και προκρούστει τον κόσμο, δημιουργώντας συγχρόνως τους οπαδούς της, πάντα πρόθυμους να σκοτώσουν και να σκοτωθούν για να την επιβάλλουν.

Ο αγώνας ενάντια στον εθνικισμό δεν είναι ιδεολογικός τότε μόνο όταν εντάσσεται στα πλαίσια ενός αγώνα ενάντια σε όλες τις ιδεολογίες, τους διαχωρισμούς, τους αυταρχισμούς. Η κρατική και η πρακτική ενάντια στην εθνική ιδεολογία πρέπει να αποβλέπει στην ιστορική ζωή.

Αυτό το άρθρο γράφτηκε με αφορμή τη μεθυστική "εθνική εορτή" της 28ης Οκτωβρίου...

N.N.

Εκδηλώσεις...

★ Σήμερα, Σάββατο 26 Οκτώβρη η ομάδα "Μαύρος Ήλιος" διοργανώνει συνούλα με τους Rock Dready Beat και τους Earth's Impossibile Day. Η συνούλα θα αρχίσει στις 9.30 πμ, στο σπίτι στο Βιολογικό (στη Θεσσαλονίκη).

★ Σήμερα Σάββατο 26, την Κυριακή 27 και τη Δευτέρα 28 Οκτώβρη, θα πραγματοποιηθεί στη Βίλλα Βαρβάρα η τριήμερη πανελλαδική συνάντηση του ΑΛΦΑ για τον επαναστατικό αγώνα της εφημερίδας.

ΠΑΛΙΑ ΦΥΛΛΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΣΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΛΕΙΑ "ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ" (Τηλ: 38.02.040), "ΔΙΕΘΝΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ" (Τηλ: 36.08.635) ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ, ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΛΕΙΟ ΤΗΣ VILLA BARBARA (Κρίσπου 7, Πλ. Κουλέ Καφέ, Άνω Πόλη) ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ. ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΧΤΑ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ 7.00-10.00πμ. ΓΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΥΠΑΡΧΕΙ Ο ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ 118 343601-22 ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ

ΖΑΠΑΤΙΣΤΑΣ - EPR

Μία κριτική προσέγγιση

Αφορμή αυτού του κειμένου αποτελεί το γράμμα που έστειλε στην εφημερίδα σας, στο φύλλο 65ο ο Τ. Ο., που αναφέρεται στους Ζαπατίστας και στον EPR. Η απάντηση που δώσατε καλύπτει ως επί το πλείστον το θέμα που έθεσε ο γράφων, θα θέλαμε όμως να συμπληρώσουμε κάποια πράγματα για το θέμα του έθνους (γενικά), του ινδιάνικου έθνους που ζει στο Μεξικό και των αντάρτικων ομάδων, όπως είναι ο EPR αλλά και ο EZLN.

Πράγματι οι αναρχικοί δεν αποδέχονται την εθνική ομοφυλία που προβάλλει η εθνική ιδεολογία και απορρίπτουν τον όρο έθνους για τους εξής λόγους:

α) γιατί αυτό (το έθνος) είναι διαταξικό, που σημαίνει ότι στους κόλπους του συνυπάρχουν εξουσιαστές και εξουσιάζομενοι, εκμεταλλευτές και εκμεταλλευόμενοι. Η εθνική ομοφυλία που προβάλλεται από τους εξουσιαστές αμβλύνει την κοινωνική αντιπαράθεση και τον ταξικό πόλεμο, με την επίφαση του "εθνικού κινδύνου" ή των "εθνικών προβλημάτων". Η απόρριψη κατά συνέπεια του όρου "έθνος" αποτελεί την άρνηση να ταυτίζονται στα μάτια της κοινωνίας εκμεταλλευτές και εκμεταλλευόμενοι.

β) γιατί η συγκρότηση του έθνους γίνεται μέσα από συγκεντρωτικές διαδικασίες με αποτέλεσμα να εδραιώνονται οι εξουσιαστικές σχέσεις και γιατί "η μόνη αντικειμενική υπόσταση του έθνους είναι το κράτος του (αυτό που υπάρχει ή αυτό που πάει να φτιαχτεί)" (περιοδικό "Αναρχός", τευχ. 4, σελ. 53).

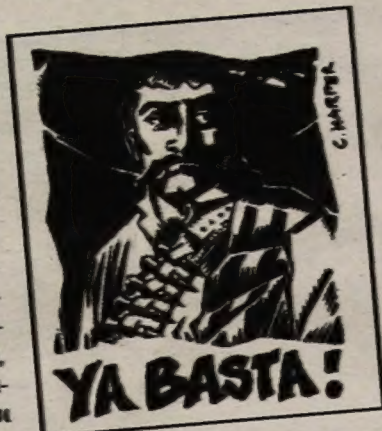
Οι ινδιάνοι, γιατί τα αιτήματα και οι αγώνες των Ζαπατίστας αυτούς κυρίως αφορούν, δεν αποτελούν ακριβώς έθνος, αλλά μια εθνότητα, τη οποία συμβαίνει να έχει ταξικό χαρακτήρα, αφού οι ινδιάνοι καταπιέζονται χωρίς εξαίρεσεις, όπως τουλάχιστον παρουσιάζονται τα πράγματα. Ζουν σε άθλιες συνθήκες, δουλεύουν σκληρά (όσοι έχουν δουλειά) και τα οικονομικά μέτρα κυρίως αυτούς πλήττουν.

Όσο για το μεξικάνικο έθνος το οποίο ανα-

φέρουν οι Ζαπατίστας αυτό ανταποκρίνεται στην έννοια της επικράτειας όπως σωστά παρατήρησαν οι συντροφοί από το Άλφα και κατά συνέπεια ο αυτήν την περίπτωση το μεξικάνικο έθνος είναι μια ομοσπονδία εθνών (π.χ. Αζτέκοι, Μάγιας, Τσολτέκοι, Χουαστέκοι, Ισπανοί, Βάσκοι κτλ) έξω από τα πρότυπα του ομογενομένου έθνους.

Υστερα "οι αναρχικοί δεν αρνούνται την αντικειμενική ύπαρξη προβλημάτων που θα μπορούσαν να ονομαστούν "εθνικά" - προβλήματα που αφορούν μια εξάρτηση, πολιτισμική υπεριοικονομία κτλ." (περιοδ. Αναρχός σελ 53). Και τέτοιου είδους προβλήματα αντιμετωπίζουν όχι μόνο οι ινδιάνοι και οι μεξικάνοι αλλά και όλα σχεδόν τα έθνη του κόσμου με την παγκοσμιοποίηση του κεφαλαίου. Η λέξη "έθνος" λοιπόν στην ονομασία των Ζαπατίστας έχει διαφορετική σημασία από αυτήν που της αποδίδεται συνήθως και ανταποκρίνεται σε κάποια δίκαια αιτήματα που αφορούν τον ινδιάνικο και μεξικάνικο λαό (για πολιτισμό, οικονομία κ.λπ.).

Όσο για τις μεθόδους που χρησιμοποιούν οι ινδιάνικες κοινότητες για τη λήψη αποφάσεων που τις αφορούν, είναι αναμφισβήτη-

αμεσοδημοκρατικές, όπως παρουσιάζονται από τις ομάδες πρωτοβουλίας και τον ίδιο τον EZLN. Επομένως δεν βλέπουμε το λόγο για τον οποίο δεν πρέπει οι αναρχικοί να υποστηρίξουν τον αγώνα των Ζαπατίστας αφού και οι ίδιοι δεν δέχονται την εξουσία. Παράλληλα πιστεύουμε ότι αποδείξαμε ότι δεν πρέπει στην συγκεκριμένη περίπτωση να ασκηθεί αρνητική κριτική για το ζήτημα του έθνους.

Και σ' αυτό το σημείο θα θέλαμε να αναφερθούμε όσο πιο συνοπτικά γίνεται στις αντάρτικες ομάδες. Πρώτα όμως θα θέλαμε να πούμε στον Τ. Ο. ότι επειδή ο EPR δεν έχει μέσα στην ονομασία του τη λέξη "έθνος" αυτό δεν τον καθιστά πιο "επαναστατικό" από τον EZLN. Καλό είναι να ακριβολογούμε αλλά όχι και να παίζουμε με τις λέξεις. Εξ άλλου η εμπειρία μας έχει διδάξει να κρίνουμε άτομα και ομάδες όχι από τις ονομασίες αλλά από τις πράξεις τους.

Σαν αναρχικοί είμαστε βέβαια υποστηρικτές της κοινωνικής επανάστασης, της ριζικής δηλαδή αλλαγής των δομών και των σχέσεων μιας κοινωνίας, μιας αλλαγής που θα γίνει από το μεγάλο καταπιεσμένο μέρος της κοινωνίας και που θα ξεκινήσει από τις ιδέες

και θα επεκταθεί στις κοινωνικές σχέσεις και αξίες.

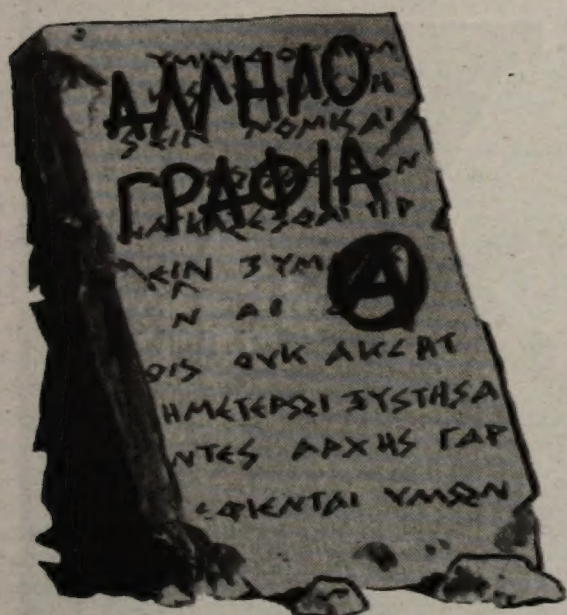
Αυτό λοιπόν σημαίνει ότι απορρίπτουμε οποιαδήποτε ένοπλη ομάδα που θεωρεί τον εαυτό της πρωτοπόρο της επανάστασης και ότι κάνει επανάσταση στο όνομα του λαού. Πόσο μάλλον όταν σκοπός της ομάδας είναι η κατάληψη της εξουσίας. Η επανάσταση δε θα γίνει από στρατιωτικές ομάδες ειδικευμένες στην άσκηση της βίας αλλά από το κοινωνικό σύνολο. Αυτή (η επανάστασή) εξαρτάται από την ποιότητα των ταξικών αγώνων και την ικανότητα των ταξικών αγώνων και την ικανότητα των κοινωνικών κομμάτων για αυτοοργάνωση. Και το ότι ο EPR σκότωσε 12 αστυνομικούς αυτό δεν άλλαξε τίποτα, ούτε διαφαίνεται καμιά προοπτική για την αλλαγή των ιδεών της κοινωνίας που στηρίζει το εξουσιαστικό οικοδόμημα. Η κυβέρνηση θα αντικαταστήσει τους αστυνομικούς με άλλους εξ αιτίας της ανοχής της κοινωνίας.

Αντίθετα ο EZLN χρησιμοποιεί τα όπλα για να προστατέψει την ύπαρξή του και το δικαίωμά του να αναπτύσσει και να διαδίδει το λόγο του. Δεν κάνει ένοπλο αγώνα. Εξ άλλου όπως έγραψαν οι συντάκτες του Άλφα, ο EZLN τίθεται υπό τον έλεγχο των ινδιάνικων κοινοτήτων και όχι το αντίστροφο όπως κατά την άποψη μας συμβαίνει με τον EPR. Πώς λοιπόν ο γραφών περιμένει να δείξουμε (μεγαλύτερη) συμπάρασταση στον EPR που είναι πρωτοπόρα ομάδα προσαρμοσμένη στην μαρξιστική και λενινιστική αντίληψη για την επίτευξη της επανάστασης;

Υ.Γ. Στο κείμενο μας έγιναν αναφορές στο περιοδικό Αναρχός, όχι γιατί το θεωρούμε αυθεντικό αλλά επειδή τα χωρία που παρατίθενται μας εκφράζουν απόλυτα και με τον καλύτερο τρόπο. Είναι κάτι που θέλουμε να διευκρινιστεί.

ΟΜΑΔΑ ΑΝΑΤΡΟΠΗ

Υμηττός 5/10/96

Αγαπητή εφημερίδα "Άλφα" αισθανθήκαμε την ανάγκη να υψώσουμε την φωνή μας για τα γεγονότα που συμβαίνουν εδώ στην Ήπειρο όπως Άρτα, Πρέβεζα, Γιάννενα, Λευκάδα, Αμφιλοχία, Αγρίνιο. Θα χαρούμε αν γραφτούν τα παρακάτω γεγονότα.

Πρώτο γεγονός αποτελεί η απόλυση ενός παρουσιαστή ραδιοφωνικού σταθμού, που δούλευε για 2 χρόνια στο Ράδιο Πρέβεζα και παρουσίαζε την εκπομπή "Αφορμές για ανταρσία". Το όνομα του παρουσιαστή είναι Νίκος Σ. Ο Νίκος δήλωνε αναρχικός και πίστευε ότι η αλήθεια ενάντια στο κράτος πρέπει να ακούγεται για να μαθαίνουν οι γενιές που θα γεννηθούν την αλήθεια και τα γεγονότα που πέρασαν οι περασμένες γενιές.

Στα Γιάννενα πραγματοποιήθηκε πορεία αλληλεγγύης για τους συλληφθέντες στο Πολυτεχνείο και στην οποία συμμετείχαν γύρω στα 350 άτομα.

Τα αδέρφια σας είναι εδώ και θα σας στηρίξουν με κάθε τρόπο στους αγώνες που έρχονται.

αναρχικοί από Άρτα, Γιάννενα και Πρέβεζα

Τα ρέματα αποτελούν ένα ξεπέραςμα της τετράγωνης λογικής της αναγκαιότητας, δε βοηθούν στη γρήγορη μεταφορά των ανθρώπων στην εργασία τους και στα κουπιά της διασκέδασης.

Δεν αποτελούν μια κανονικότητα όπως ο υπόλοιπος χώρος, διεγείρουν τη φαντασία παροτρύνοντας το αίσθημα της περιέργειας προς μια αναζήτηση του ωραίου στα φυλλώματα των καλαμιών, στο απότομο μονοπάτι που βγάζει στην απέναντι όχθη, στο βάτραχο που σε κοιτά τρομοκρατημένος κάτω από το νερό. Δημιουργούν μια διάλεκτική σχέση ανάμεσα στον χτισμένο χώρο και τη φύση, καθώς και κίνηση ζωντανεύοντας το νεκρό κατά τα άλλα τοπίο. Μετατρέποντας το χώρο αλλοτρίωσης σε ένα χώρο δημιουργικής σκέψης, αντιθέμενο στη λογική της εμπορευματοποίησης όπου η αισθητική έχει πάρει μια δευτερεύουσα αξία και υπάρχει μόνο και μόνο για να δικαιολογεί την ανταλλακτική.

Όμως και αυτά δε θα ξεφύγουν από τον κανόνα ο οποίος θέλει την εμπορευματική λειτουργικιστική λογική παντοδύναμη να συντρίψει κάθε χώρο ο οποίος εμπνέει ένα διαφορετικό σύστημα ενάντια στην αλλοτρίωση. Και πράγματι οι φυλλωσιές μετατρέπονται σε μπάζα από τις κοινές οικοδομές, το μονοπάτι μετατρέπεται σε σκουπιδοτόπο και ο βάτραχος δεν φαίνεται πια από τα πράσινα λύμματα των κάθε είδους εργοστασίων και βιοτεχνιών που με την ανοχή μας και συμμετοχή μας μολύνουν το βρόχινο νερό.

Τώρα το τελικό χτύπημα έχει τεθεί σε λειτουργία, τα ρέματα μπαίνουν προς δημιουργία ενός δρόμου που θα βοηθήσει την οικονομική αναβάθμιση της περιοχής έως ότου κάθε αναζήτηση του ωραίου να πνιγεί μέσα στη βοή της κυκλοφορίας.

Αντιεξουσιαστές Μπραχαμίου, 26/6/1994

Αλφα

ΕΤΟΣ 2ο ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 68

ΕΚΔΟΤΗΣ: "ΑΛΦΑ" Α.Μ.Κ.

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ: ΣΠΥΡΟΣ ΔΑΠΕΡΓΟΛΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45
Τα γραφεία είναι ανοιχτά κάθε Πέμπτη 7.00-10.00μ.μ.

ΤΗΛ. - FAX: (01) 64.58.112

E-mail: alfanarc@compulink.gr

ΓΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τ.Θ. 31809

Τ.Κ. 100 35 ΑΘΗΝΑ

Το Αμόνι των Δυνάμεων

Κυκλοφορήσε...

Λάβαμε το τεύχος 1 (οριακό) από το δελτίο που εκδίδει η ομάδα "Αγκιτάσια" από το Μπραχάμι, με τίτλο "ΤΟ ΑΜΟΝΙ ΤΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ". Θέματα: Περί ρατσισμού, Για τη Συνθήκη του Μάαστριχτ, Υπογεννητικότητα, Για την ανάπτυξη του Μπραχαμίου (πολύ ενδιαφέρουσα η προκήρυξη για την ανάπτυξη των ρεμάτων της περιοχής που κυκλοφόρησε το 1994 την οποία αναδημοσιεύουμε στη διπλανή στήλη).

Κυκλοφορήσε...

Λάβαμε το τεύχος 1 (οριακό) από το δελτίο που εκδίδει η ομάδα "Αγκιτάσια" από το Μπραχάμι, με τίτλο "ΤΟ ΑΜΟΝΙ ΤΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ". Θέματα: Περί ρατσισμού, Για τη Συνθήκη του Μάαστριχτ, Υπογεννητικότητα, Για την ανάπτυξη του Μπραχαμίου (πολύ ενδιαφέρουσα η προκήρυξη για την ανάπτυξη των ρεμάτων της περιοχής που κυκλοφόρησε το 1994 την οποία αναδημοσιεύουμε στη διπλανή στήλη).

Λευτεριά στον Τούρκο αρνητή στράτευσης

Τη Δευτέρα 7 Οκτωβρίου συνελήφθη στη Σμύρνη ο Οσμάν Μουράτ Ούλκε, τούρκος αρνητής στράτευσης.

Ο Οσμάν κρατείται αυτή τη στιγμή στις στρατιωτικές φυλακές υψίστης ασφαλείας Μαμάκ της Άγκυρας και αναμένεται να προσαχθεί στο στρατιωτικό ανακριτή όπου θα του απαγγελθεί η κατηγορία περί "απομάκρυνσης του λαού από το στρατό" (!) σύμφωνα με το Άρθρο 155 του Τούρκικου Ποινικού Κώδικα, το οποίο χρησιμοποιείται ευρύτερα εναντίον των αντιστεκομένων στον πόλεμο.

Υπενθυμίζουμε ότι στην Τουρκία δεν δίδεται η ανυποταξία και η άρνηση στράτευσης για λόγους συνείδησης (υπάρχει δηλαδή νομικό κενό) και γι' αυτό ο Οσμάν Μουράτ Ούλκε παραπέμπεται για δημόσιες δηλώσεις του που εμπίπτουν στο Άρθρο 155 με το οποίο δεν παραβιάζεται απλά το "δικαίωμα της ελεύθερης σκέψης και έκφρασης", αλλά αποτρέπεται ουσιαστικά κάθε κριτική στο στρατό και το милитарισμό -θεμέλιο λίθο του τουρκικού καθεστώτος.

Σε μία εποχή όπου κυριαρχεί ο πολιτικο-στρατιωτικός ανταγωνισμός Ελλάδας-Τουρκίας, η υπεράσπιση του Οσμάν Μουράτ. Ούλκε, δεν έχει για μας απλά το βάρος μιας ανθρωπιστικής στάσης, αλλά είναι μια έμπρακτη αποδοκιμασία των φιλοπόλεμων κραυγών εντεύθεν και εκείθεν του Αιγαίου και η έκφραση της πεποίθησης, ότι η πιο διαυγής

και αποτελεσματική απότρεπτική δύναμη στον милитарισμό και τον πόλεμο βρίσκεται τόσο στα χέρια των δύο λαών, όσο και του καθενός πολιτική ξεχωριστά.

Ιστορικό

Στις 17 Μάη '94 ο Σύνδεσμος των Αντιστεκόμενων στον Πόλεμο της Κωνσταντινούπολης έδωσε συνέντευξη τύπου κατά της υποχρεωτικής στράτευσης. Εξαιτίας της συνέντευξης το κράτος έκλεισε τα γραφεία του Συνδέσμου των Αντιστεκόμενων στον Πόλεμο στην Κωνσταντινούπολη και 4 άνθρωποι, συμπεριλαμβανομένου του Οσμάν Μουράτ Ούλκε, συνελήφθησαν.

Η τελευταία δίκη τους έγινε στις 29 Αυγούστου 1995. Οι τρεις από αυτούς καταδικάστηκαν σε ποινές από 2 έως 6 μήνες ενώ ο Ούλκε μεταφέρθηκε στο γραφείο κατάταξης της Çankaya και πήρε φύλλο πορείας για να παρουσαστεί στις 31 του ίδιου μήνα στο 9ο Σύνταγμα Εκπαίδευσης.

Αντί γι' αυτό ο Οσμάν έδωσε συνέντευξη τύπου στη Σμύρνη δηλώνοντας αντιρρησίας συνείδησης και

καίγοντας δημόσια τα ατομικά του έγγραφα της στατολογίας την 1η του Σεπτεμβρίου '95 -Διεθνή Ημέρα Ειρήνης.

Ο ίδιος τονίζει ότι δεν θεωρεί τον εαυτό του φυγά και ότι δεν σκοπεύει να αρχίζει να κρύβεται.

Νεότερες εξελίξεις

Ο Οσμάν Μουράτ Ούλκε προσήχθη στις 7 Οκτωβρίου '96 και την επόμενη μεταφέρθηκε στις φυλακές Μπουτζά της Σμύρνης όπου πριν από ενάμιση χρόνο δολοφονήθηκαν τρεις πολιτικοί κρατούμενοι μετά από αστυνομική εισβολή.

Μεταφέρθηκε ξανά κάτω από απαράδεκτες συνθήκες κράτησης στις στρατιωτικές φυλακές υψίστης

ασφαλείας Μαμάκ της Άγκυρας στις 10 Οκτώβρη.

Στη φυλακή αρνήθηκε να φορέσει στρατιωτική στολή, να υπακούσει σε εντολές και να εκτελέσει άλλες στρατιωτικές υποχρεώσεις. Εξαιτίας της άρνησής του αυτής απομονώθηκε από τους άλλους φυλακισμένους και κρατείται σ' ένα κελί χωρίς κρεβάτι.

Άρχισε απείγναι στις 15/10 διαμαρτυρόμενος για τις απάνθρωπες συνθήκες.

Σαν απάντηση το πειθαρχικό συμβούλιο των φυλακών του επέβαλε περιοριστική φυλάκιση πέντε ημερών που ξεκίνησε την Πέμπτη 17 του Οκτώβρη. Στο τέλος αυτής της προθεσμίας θα τον ρωτήσουν αν αποδέχεται να φορέσει

στρατιωτική φόρμα. Αν αρνηθεί θα επιβληθεί περιορισμός για άλλες πέντε ημέρες.

Οι πληροφορίες από τους δικηγόρους του λένε ότι το ηθικό του είναι υψηλό και ότι είναι αποφασισμένος να αντισταθεί.

Έκκληση για συμπαράσταση στον Οσμάν Μουράτ Ούλκε

Οι σύντροφοι του Οσμάν, φοβού-

νται για την ασφάλεια και την ζωή του και κάνουν έκκληση σε όσους θέλουν να συμπαρασταθούν, να στείλουν επείγοντα μηνύματα διαμαρτυρίας στα παρακάτω FAX στην Τουρκία:

Γενικό Επιτελείο : 0090 - 312 - 4185341 / 0090 - 312 - 4024446
Πρωθυπουργός: 0090 - 312 - 4170476
Υπουργός Δικαιοσύνης: 0090 - 312 - 4173954
Υπουργείο Εθνικής Αμυνας: 0090 - 312 - 3244627
Υπουργείο Εσωτερικών: 0090 - 312 - 4181795

Η διεύθυνση των φυλακών είναι: Mamak Askeri Cezaevi, Ankara - Turkey

Επίσης, αν είναι δυνατόν, στείλτε αντίγραφο της διαμαρτυρίας σας στον Σύνδεσμο των Αντιστεκόμενων στο Πόλεμο - Σμύρνης (ISKD) στα :

τηλέφωνο : 0090-232-4642492
fax : 0090-232-4640842
E - mail : osi@info-ist.comlink.de
Για επικοινωνία με την Επιτροπή Συμπαραστάσης στον Τούρκο Αρνητή Στράτευσης Οσμάν Μουράτ Ούλκε στην Αθήνα.
Τηλ.: 01/ 3802773 - 3841268 και fax : 3301686

Δελτίο Τύπου της Επιτροπής Συμπαραστάσης στον Αρνητή Ο.Μ.Ο.

Οι φιλήσυχοι πολίτες μπορούν να κοιμούνται ασφαλείς

Τη Δευτέρα το βράδυ οι φιλήσυχοι πολίτες, οι απλοί φορολογούμενοι, οι μέσοι άνθρωποι, έβγαλαν ένα αναστεναγμό ανακούφισης. Κλείδωσαν τις εξώπορτες τους κι αφέθηκαν στις τετράγυνες κι επιβεδρες οθόνες τους, με ένα επιπλέον συναίσθημα ασφάλειας. Κι αυτό γιατί από το πρωινό της ίδιας ημέρας η Ελληνική Αστυνομία είχε κατορθώσει να απαλλοτρώσει την ευνομούμενη κοινωνία μας από ένα επικίνδυνο κι αντικοινωνικό στοιχείο. Με αίσθημα ευθύνης θαρραλέοι άνδρες των σωμάτων ασφαλείας τραυμάτισαν θανάσιμα -ως γνωστόν οι παρανομούντες δεν σκοτώνονται ούτε δοιοφονούνται- τον αδίστακτο εγκληματία Κερεμίδη. Έτσι εξέλιπε ένας σοβαρότατος κίνδυνος για την κοινωνική ευρυθμία, την ατομική ιδιοκτησία και την ψυχία των ευυπόληπτων μελών του κοινωνικού συνόλου. Οι κατ' επάγγελμα διαψεύδουσες την αλήθεια κάμερες παίρνουν το διθύραμβο των φρουρών του Νόμου και της

τάξης. Οι αυτόπτες υπήκοοι ανέμισαν τον ενθουσιασμό τους για την άψογη δουλειά της αστυνομίας. Οι σοσιαλιστές -βασανισθέντες από τους αχρείους χουντικούς αλληωστές- διαχειριστές της ευνομίας τόνισαν ότι τα παιδιά βρίσκονταν εν αμύνη. Οι έρποντες γεύοντες έχυσαν ποταμούς δακρύων για τα αργύρια της επικύρωσης τα οποία φτερούγισαν ανεπιστρεπτά. Και τη νύκτα, οι Ευαγγελίται όπλισαν τα απαιτητά χαμόγελά τους κι άρχισαν να πυροβολούν εναντίον των υπάκουων θεσμών με σκάγια την επισταμένη διερεύνηση των ερωτικών σχέσεων του μεταστάντα. Το βράδυ της Δευτέρας ο Κερεμίδης -αν κι αντιπαθώ βαθύτατα την κουλτούρα της βίας που φαίνεται ότι τον διακατείχε- μού φάνηκε εξαιρετικά ωκεός. Και σίγουρα πιο συμπαθής από τους εορτάζοντες ένστολους.

Γ.Α.

Νέα μέτρα εξαθλίωσης

Δεν πέρασε ένας μήνας από την εκλογή του ΠΑΣΟΚ κι άρχισε να δείχνει κιόλας το "κοινωνικό" πρόσωπο που πρόβαλε προεκλογικά. Αυξήσεις σε όλα τα τιμολόγια ΟΤΕ, ΔΕΗ, στα εισιτήρια των αστικών συγκοινωνιών, στη βενζίνη, νέοι φόροι, χαράτσι στο παρκάρισμα, νέο ασφαλιστικό για τους αγρότες που επιδεινώνει την ήδη άσχημη κατάστασή τους. Κι αυτά τα μέτρα είναι ακόμη η αρχή. Ο προϋπολογισμός της νέας κυβέρνησης δεν έχει κατατεθεί ακόμη και όλα δείχνουν ότι τώρα θα είναι περισσότερο σκληρό από κάθε άλλη φορά. Τα αφεντικά της Ευρωπαϊκής Ένωσης δεν πρόκειται να δώσουν άλλη διορία πέραν του 1999, οπότε και προβλέπεται να ολοκληρωθεί η νομισματική ένωση και απειθούν ότι θα αφήσουν την Ελλάδα απ' έξω. Απαιτούν σκληρή λιτότητα και απολύσεις ρες και τόσα χρόνια ο κόσμος είδε και τίποτα διαφορετικό απ' αυτούς. Το παραμύθι της λιτότητας το έχει γνωρίσει για τα καλά η κοινωνία εδώ και δεκαετίες, μόνο που τώρα πια η κα-

τάσταση δεν πάει άλλο. Η κατάσταση για ένα μεγάλο κομμάτι της ελληνικής κοινωνίας έχει γίνει στην κυριολεξία αφόρητη και όλα δείχνουν ότι όχι μόνο δεν υπάρχει ελπίδα βελτίωσης, αλλά το επίπεδο της ζωής όλο και χειροτερεύει. Στοιχειώδεις ανάγκες δεν μπορούν πλέον να ικανοποιηθούν. Οι ίδιες οι αστικές φυλλιάδες γράφουν ότι, ενώ οι αυξήσεις των μισθών τα πέντε τελευταία χρόνια είναι της τάξης του 10%, οι μισθωτοί έχασαν γύρω στο 30% του εισοδήματός τους από τις φορολογικές αυξήσεις και την άνοδο του πληθωρισμού. Απέναντι σε όλα αυτά, οι κρατικοί υπάλληλοι της Γ.Σ.Ε.Ε., ετοιμάζουν 24ωρη "αγωνιστική κινητοποίηση" για το τέλος Νοεμβρίου, όπως συνηθίζουν να κάνουν κάθε φορά.

Παρ' όλο που πολλοί είναι αυτοί που έχουν αγανακτήσει με την υπάρχουσα κατάσταση και έχουν συνειδητοποιήσει τον ρόλο των πολιτικών κομμάτων, δεν διαφαίνεται τουλάχιστον στο άμεσο μέλλον η προοπτική της μετατροπής της αγανάκτησής του καθενός σε συλλογική αντίσταση. Πάντως η κοινωνία είναι ένα καζάνι που βράζει και αργά ή γρήγορα θα εκραγεί.

Τ.Α.

ΟΧΙ

ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΚΑΤΑΛΗΨΗΣ ΒΙΛΛΑ ΒΑΡΒΑΡΑ

Η κατάληψη στέγης Βίλλα Βαρβάρα ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΘΑ ΠΑΡΑΜΕΙΝΕΙ ένας αυτοδιαχειριζόμενος χώρος έκφρασης και δημιουργίας, που λειτουργεί εδώ και 3 χρόνια στην Άνω Πόλη Θεσσαλονίκης.

Μέσα στα πλαίσια της "Πολιτιστικής Πρωτεύουσας '97" απειλείται από άμεση εκκένωση

Συγκέντρωση και πορεία
αλληλεγγύης, την Τρίτη 29/10, και ώρα
5.30μμ, στην πλατεία Κάνιγγος.

Συμπαραστάτες της Βίλλα Βαρβάρα

Αφίσα συμπαραστάσης στην κατάληψη Βίλλα Βαρβάρα που απειλείται άμεσα με καταστολή

Διώξεις ινδιάνων στον Καναδά

Στις 21 Οκτώβρη, στη Sarnia του Καναδά, άρχισε η δίκη των 26 μελών της ινδιάνικης κοινότητας Stoney Point για τα γεγονότα της 4ης Σεπτεμβρίου του 1995.

Οι κατηγορίες αφορούν την κατάληψη του πάρκου του Ipperwash και προβλέπουν ποινές φυλάκισης δύο χρόνων. Οι κατηγορίες εκδόθηκαν από την ειδική αστυνομία του Οντάριο (OPP) στις 12 Φλεβάρη του 1996, έξι μήνες μετά τη δολοφονία του Dudley George από άνδρες της OPP.

Παρόλο που η ομοσπονδιακή κυβέρνηση του Καναδά δημοσιοποίησε, στις 14 Σεπτεμβρίου του 1995, στοιχεία που πιστοποιούν ότι στο πάρκο του Ipperwash βρίσκεται παραδοσιακός ινδιάνικος χώρος ταφής, η αστυνομία συνεχίζει να αντιμετωπίζει τα γεγονότα ως παράνομη κατάληψη.

Σύμφωνα με τη Marcia Simon, ταμεία του Νομικού Ταμείου του Stoney Point, οι κατηγορίες ενάντια στους 26 ινδιάνους είναι τμήμα μιας συνολικότερης στρατηγικής παρεμπόδισης και ποινικοποίησης του πολιτικού αγώνα για την επανάκτηση των παραδοσιακών εδαφών του Stoney Point.

Το 1942, το υπουργείο εθνικής άμυνας μετακίνησε ένα τμήμα των κατοίκων της ινδιάνικης ρεζέρβας #43 του Stoney Point σε βαλτότοπους της κοντινής ρεζέρβας #44, στο Kettle Point, για να χρησιμοποιήσει τη γη τους για στρατιωτικούς λόγους. Οι υπόλοιποι από τους κατοίκους διασκορπίστηκαν σε διάφορες περιοχές γύρω από το Οντάριο. Η μετακίνηση υποτίθεται πως θα ήταν προσωρινή.

Στις 31 Μάη του 1946, το στρατόπεδο εκπαίδευσης νεοσυλλέκτων που είχε εν τω μεταξύ ε-

γκατασταθεί στα εδάφη του Stoney Point έκλεισε. Στη συνέχεια, από το 1960 ως το 1992, η περιοχή χρησιμοποιήθηκε ως χώρος καλοκαιρινής στρατιωτικής εκπαίδευσης νεοσυλλέκτων. Κατά τη διάρκεια της δεκαετίας του '80, η ομοσπονδιακή κυβέρνηση προσπάθησε να απαντήσει στις διεκδικήσεις για επιστροφή της γης του Stoney Point με παραχωρήσεις γης στο Kettle Point. Παράλληλα, αρνήθηκε να αναγνωρίσει τους πρώην κατοίκους του Stoney Point ως ξεχωριστή κοινότητα και μετονόμασε το Kettle Point σε "Kettle και Stoney Point".

Το Μάη του 1993, μια ομάδα από τους αρχικούς κατοίκους του Stoney Point μαζί με τις οικογένειές τους κατέλαβαν τους χώρους του στρατοπέδου. Σύμφωνα με τη Marcia Simon, ο απώτερος στόχος ήταν η αναγνώριση της κοινότητας του Stoney Point και η επιστροφή των εδαφών της, που αφαιρέθηκαν από την ομοσπονδιακή κυβέρνηση το 1942.

Η ομοσπονδιακή κυβέρνηση δήλωσε πως δεν αναγνωρίζει παρά μόνον την κοινότητα "Kettle και Stoney Point", ενώ τα ΜΜΕ παρουσίασαν το ζήτημα ως μια εσωτερική σύγκρουση ανάμεσα στο Kettle Point και το Stoney Point, χαρακτηρίζοντας τα μέλη του τελευταίου που είχαν καταλάβει το στρατόπεδο ως ομάδα παρανόμων.

Δύο χρόνια αργότερα, 100 μέλη του Stoney Point κατέλαβαν τους στρατώνες του Ipperwash, εκδιώχνοντας τους 15 με 20 στρατιωτικούς που βρίσκονταν εκεί την ώρα της κατάληψης. Οι στρατώνες βρίσκονται στο νοτιοδυτικό τμήμα της ρεζέρβας.

Στις 4 Σεπτεμβρίου του 1995, τα μέλη του Stoney Point κατέλαβαν το πάρκο του

Ipperwash.

Η αστυνομία του Οντάριο, η OPP, ξεκίνησε μια μεγάλη επιχείρηση καταστολής, συγκεντρώνοντας τεράστιες αστυνομικές δυνάμεις, που περιλάμβαναν ελεύθερους σκοπευτές, ειδικές δυνάμεις και μονάδες οπλισμένες με πολυβόλα. Η OPP μάλιστα, ζήτησε ενισχύσεις από το στρατό. Συγκεκριμένα, ζήτησε τη προμήθεια 50 αντιασφυξιγόνων μασκών, 50 ζευγαριών γυαλίων νυχτερινής όρασης, μηχανήματα για παρακολούθηση ασυρμάτων, 100 αλεξίσφαιρα γιλέκα, δύο ελικόπτερα τύπου Huey και δύο οχήματα μεταφοράς προσωπικού τύπου Bison. Τελικά, με πρόσχημα κάποια μικροεπεισόδια, στις 6 Σεπτεμβρίου του 1996, 250 άνδρες της OPP εισέβαλαν σε ένα σημείο του πάρκου για να συλλάβουν 35 μέλη του Stoney Point. Ένας μεγάλος αριθμός αστυνομικών βρισκόταν υπό την επήρεια αλκοόλ. Σαραντά αστυνομικοί αποκόπηκαν από τους υπόλοιπους και άρχισαν να ξυλοκοπούν άγρια τους ινδιάνους. Ο Bernard George, ένας κοινοτικός σύμβουλος του "Kettle και Stoney Point" μεταφέρθηκε τραυματισμένος στο νοσοκομείο, όπου του απαγγέλθηκαν κατηγορίες για επίθεση κατά αστυνομικών οργάνων. Σε μια προσπάθεια να αποκόψει τους αστυνομικούς από τους ινδιάνους, κάποιος οδήγησε ένα σχολικό λεωφορείο ανάμεσα στις δύο ομάδες. Τουλάχιστον εφτά αστυνομικοί άνοιξαν πυρ ενάντια στο λεωφορείο, τραυματίζοντας τον οδηγό. Οι άνδρες της OPP έριξαν πάνω από 1000 σφαίρες προς την κατεύθυνση του πάρκου. Κάποιες από αυτές πέτυχαν τον ινδιάνο Dudley George, που έπεσε νεκρός.

Η Marcia Simon συνελήφθη καθώς προσπα-

θούσε να ειδοποιήσει ένα ασθενοφόρο. Ο αδερφός του Dudley μαζί με δύο ακόμα άτομα μετέφεραν τον πληγωμένο στο νοσοκομείο, όπου συνελήφθησαν και αυτοί, για απόπειρα φόνου.

Όταν υπάρχουν νεκροί μετά από πυροβολισμούς αστυνομικών, μια ειδική υπηρεσία, η S.I.U., οφείλει να πραγματοποιήσει και να δημοσιοποιήσει μια σχετική έρευνα σε διάστημα το πολύ τριών μηνών. Ένα χρόνο από το θάνατο του Dudley George, το σχετικό πόρισμα δεν έχει ακόμα ανακοινωθεί. Είναι χαρακτηριστικό ότι παρόλο που η S.I.U. έφθασε στον τόπο του περιστατικού λίγες ώρες μετά τους πυροβολισμούς, η OPP δεν της επέτρεψε την είσοδο στο πάρκο παρά μόνο μετά από δύο ολόκληρες βδομάδες. Υπάρχουν μαρτυρίες που λένε ότι λίγο πριν το περιστατικό, άνδρες της OPP είχαν πει στον Dudley George πως όταν θα μπαίνανε στο πάρκο, ο Dudley George ήταν ο πρώτος που "θα κανονίζανε".

Για περισσότερες πληροφορίες:

Marcia Simon
RR2, Forest ON, N0N 1J0, CANADA
τηλ: 001519-786.4052
Fax: 001519-786.6642

Anti-Colonial Action Alliance
(Συμμαχία Αντι-Αποικιοκρατικής Δράσης)
Box 25, 197 Hunter St. W.
Peterborough, ON
CANADA K9H 2L1
E-mail: thassan@trentu.ca

Έπεσαν οι κατηγορίες ενάντια στην Autonomie Antifa

Τα τελευταία δύο χρόνια διεξάγονται έρευνες σχετικά με την Autonomie Antifa για το χαρακτήρα της ως "τρομοκρατικής" αρχικά οργάνωσης (σύμφωνα με το άρθρο 129a) και στη συνέχεια ως "εγκληματικής οργάνωσης" (σύμφωνα με το άρθρο 129). Πάνω από 13.929 τηλεφωνικές συνδιαλέξεις υποκλάπηκαν και καταγράφηκαν, 143 άτομα που θεωρούνταν ύποπτα για συμμετοχή στην ομάδα παρακολουθούνταν με κάθε τεχνικό μέσο, όλοι οι συμμετέχοντες στις πολιτικές συγκεντρώσεις και εκδηλώσεις βιντεοσκοπούνταν, ενώ πραγματοποιήθηκαν πάνω από 30 έφοδοι σε σπίτια. Τελικά, 17 άτομα διώχθηκαν ως μέλη της "εγκληματικής οργάνωσης" Autonomie Antifa και προγραμματίστηκαν 131 δικάσιμες ημέρες, σε τοποθεσίες πάνω από 250 χιλιόμετρα μακριά από τις κατοικίες των κατηγορούμενων, ενώ 380.000 μάρκα ξοδεύθηκαν για να μετατραπεί ένας σταύλος της έφιππης αστυνομίας σε δικαστική αίθουσα αρκετά μεγάλη για διεξαχθεί η δίκη.

Για μεγάλο χρονικό διάστημα, η γενική εισαγγελία και το δικαστήριο προσπαθούσαν να αναγκάσουν τους κατηγορούμενους να αποστασιοποιηθούν από την Autonomie Antifa και να παραδεχθούν την τέλεση κάποιων αδικημάτων. Σε αντάλλαγμα, οι σοβαρές κατηγορίες θα αποσύρονταν. Οι κατηγορούμενοι δεν υπέκυψαν στον εκβιασμό, που αποτελούσε ξεκάθαρα μια προσπάθεια για πολιτική νίκη του κράτους πάνω στην Autonomie Antifa. Τους τελευταίους μήνες, οι όροι για ένα διακανονισμό άλλαξαν εντελώς.

2. Κάθε κατηγορούμενος θα καταθέσει 3.000 μάρκα στο μουσείο ενός πρώην στρατοπέδου συγκεντρώσεως.

3. Όλα τα αντικείμενα που κατασχέθηκαν στις εφόδους της 5ης και της 6ης Ιούλη 1994, συμπεριλαμβανομένων και των κομπούτερ, θα επιστραφούν. Τα ντοκουμέντα που κατασχέθηκαν από την Autonomie Antifa θα δοθούν στο Ινστιτούτο Κοινωνικών Ερευνών του Αμβούργου.

Όλες οι ανακρίσεις ενάντια στους 17 κατηγορούμενους και στους 17 ακόμα ύποπτους θα ακυρωθούν. Το ίδιο θα συμβεί και με τις έρευνες σχετικά με τις διαδηλώσεις που κάλεσε η Autonomie Antifa μετά τις εφόδους του Ιούλη του 1994.

Όλα τα δικαστικά έξοδα θα πληρωθούν από το κράτος. Αρχικά, η εισαγγελία αρνήθηκε να συμφωνήσει με τους όρους του διακανονισμού. Τελικά δέχτηκε, δηλώνοντας ότι διατηρεί το μονοπώλιο της ερμηνείας του διακανονισμού.

Αυτή η δήλωση δεν έχει καμμία απολύτως νομική σημασία. Πρόκειται απλώς για μια αγωνιώδη προσπάθεια της εισαγγελίας για ανεύρεση πολιτικής δικαιολόγησης των επίμονων και τελικά χωρίς αποτέλεσμα ερευνών της.

Η Autonomie Antifa παραμένει δεσμευμένη στον αγώνα ενάντια στις ρίζες του φασισμού. Όπως και στο παρελθόν, θα συνεχίσουμε να χρησιμοποιούμε τα κατάλληλα για τον πολιτικό μας αγώνα μέσα.

Autonomie Antifa

Για περισσότερες πληροφορίες:
Autonomie Antifa
c/o Buchladen, Rote Strasse 10
37073 Göttingen, Germany
E-mail: aam@paxo.nadir.org
WWW: <http://www.nadir.org/Gruppen/aam>

Λευτεριά στους 9 της MOVE!

Πριν από 18 χρόνια, εννέα μέλη της μαύρης επαναστατικής οργάνωσης "MOVE" καταδικάστηκαν σε εκατό χρόνια φυλάκιση για ένα φόνο που δεν έκαναν. Την ίδια στιγμή, οι αστυνομικοί της πολιτείας Φιλαδέλφεια έχουν καταδικαστεί να πληρώσουν πρόστιμο ύψους 1 δολαρίου κάθε βδομάδα για το βομβαρδισμό γραφείων της MOVE και το θάνατο μελών της οργάνωσης, ένα έγκλημα που πραγματοποίησαν μπροστά στα μάτια ολόκληρου του κόσμου. Και υπάρχουν άνθρωποι που αναρωτιούνται γιατί η MOVE εξεγείρεται ενάντια στο σύστημα!

Η απελευθέρωση των εννέα μελών της MOVE είναι η πρώτη προτεραιότητα της μεγάλης οικογένειας της MOVE. Η πίεση θα συνεχιστεί μέχρι την απελευθέρωσή τους.

Βοηθήστε στον αγώνα για την απελευθέρωση των 9 της MOVE!

Στείλτε γράμματα, Fax και επιστολές διαμαρτυρίας στους:

Philadelphia District Attorney Lynn Abraham
(γενικός εισαγγελέας της Φιλαδέλφειας)
1421 Arch Street, Philadelphia, PA 19102, USA
τηλ: 001215-686.8700 Fax: 00215-686.8024

Judge Genece Brinkley
(δικαστής της υπόθεσης)
1301 Filbert Street, Suite 1219, Criminal Justice Center
Philadelphia, PA 19102, USA
τηλ: 001215-683.7074 Fax: 00215-683.7076

Mayor Edward Rendell
(δήμαρχος της Φιλαδέλφειας)
City Hall, Room 215, Philadelphia, PA 19107, USA
τηλ: 001215-686.3000 Fax: 001215-686.2555

Αν μπορείτε, στείλτε μας αντίγραφα των επιστολών διαμαρτυρίας καθώς και πληροφορίες για οποιαδήποτε ενέργειά σας υπέρ των 9 της MOVE.

Μπορείτε να επικοινωνήσετε μαζί μας στις ακόλουθες διευθύνσεις, από όπου μπορείτε να ζητήσετε και περισσότερες πληροφορίες:

THE MOVE ORGANIZATION
PO Box 19709, Philadelphia, PA 19143, USA
τηλ: 001215-387.9955
Fax: 001215-476.7551
E-mail: MOVELLJA@aol.com

Οι νέοι όροι είναι οι εξής:

1. Οι δικηγόροι των κατηγορούμενων θα δηλώσουν ότι έχουν ενημερώσει τους πελάτες τους για το περιεχόμενο των διατάξεων σχετικά με τις δημόσιες συγκεντρώσεις και οι κατηγορούμενοι, με τη σειρά τους, θα δηλώσουν ότι τους έλαβαν υπ' όψη.

ΛΙΜΕΝΕΡΓΑΤΕΣ - ΑΚΤΙΒΙΣΤΕΣ

Κοινός αγώνας στο Λίβερπουλ

ψουν το γεγονός σε μέρα μαζικής δράσης και διεκδίκησης του μέλλοντος ενάντια στη λιτότητα.

Η πορεία, στην οποία συμμετείχαν αναρχικοί από το Cardiff, το Manchester, το Leeds, το Sheffield, το Λονδίνο, κατευθύνθηκε στις αποβάθρες και στις προβλίες και κατέληξε σε κατειλημμένο κτίριο των Τελωνείων στην αποβάθρα Sandon.

Τη Δευτέρα 30 Σεπτεμβρίου είχε προγραμματιστεί συγκέντρωση στην αποβάθρα Seaford με σκοπό τη διακοπή της λειτουργίας της και την πρόκληση οικονομικών απωλειών. Ακτιβιστές καταλαμβάνουν το κτίριο της Διοίκησης, αλυσίδες διαδηλωτών μπλοκάρουν τα φορτηγά στους δρόμους της αποβάθρας, άλλοι σκαρφάζουν στους γεραμούς, εργάτες γραφείου κλειδώνονται μέσα, ενώ εκατοντάδες άλλοι

ενώνονται με την πικετοφορία στην κύρια πύλη. Για αρκετή ώρα πραγματοποιούνται μικροσυμπλοκές και συλλήψεις από την αστυνομία, ενώ το απόγευμα οι διαδηλωτές εγκατέλειψαν τις αποβάθρες και κατευθύνθηκαν μαζί με τους πικετοφόρους στην κατάληψη, όπου τους περίμεναν εκατό περίπου αστυνομικοί που προσπάθησαν να τους αποκλείσουν. Ακολούθησε πανικός και μικροσυμπλοκές, αλλά τελικά κατάφεραν να μπουν στην κατάληψη.

Αποτέλεσμα: Οι λιμενεργάτες και οι ακτιβιστές κατάφεραν μια ηθική και πρακτική νίκη, απέναντι στη βιαιότητα της αστυνομίας παρέμειναν ενεργοί και μη βίαιοι. Πολλοί χτυπήθηκαν, ενώ 47 συνελήφθησαν, από τους οποίους ένας οδηγήθηκε στο νοσοκομείο με σπασμένα μύτη και σαγόνι.

Από την έναρξη της απεργίας ο δείκτης της εταιρίας Merseyside Docks and Harbour, έπεσε στο χρηματιστήριο κατά 140 μονάδες. Κάθε μονάδα αντιστοιχεί σε εκατομμύρια λίρες, ενώ ενάμιση εκατομμύριο λίρες στοίχισαν στην αστυνομία οι συμπλοκές.

Για την 25η Νοέμβρη έχει προγραμματιστεί νέα διαδήλωση λιμενεργατών στο Λίβερπουλ.

Λιμενεργάτες και «οικο-τρομοκράτες»

Στις 19 Οκτώβρη πραγματοποιή-

θηκε κατάληψη της οδού Oxford στο Manchester από 700-1000 ακτιβιστές της Reclaim The Streets όπου ακολούθησε rave party με τη συμμετοχή 40 περίπου μεσήλικων λιμενεργατών με τις οικογένειες

τους από το Λίβερπουλ, ως ανταπόδοση της αλληλεγγύης που οι οικομαχητές είχαν εκδηλώσει στον αγώνα τους.

FREEDOM PRES

ΟΝΔΟΥΡΑ

Νέα στοιχεία για «εξαφανίσεις» αντιφρονούντων.

Επισήμα έγγραφα των ΕΓΙΑ αποκαλύπτουν ότι οι «εξαφανίσεις» αντιφρονούντων από «τάγματα θανάτου» στην Ονδούρα, είναι περισσότερες απ' όσες πιστευόταν αρχικά, ενώ υπάρχουν στοιχεία για συμμετοχή Αργεντινών και Αμερικανών πρακτόρων.

Αυτό ανακοίνωσε στις 18 Οκτώβρη, ο ειδικός ερευνητής Leo Valladares, ο οποίος εξέτασε 2600 σελίδες ντοκουμέντων που του παραδόθηκαν από το Στέιτ Ντιπάρτμεντ. Εκεί αναφέρονταν περισσότεροι από τους 184 γνωστούς ως τώρα «εξαφανισμένους» αριστερούς που πιστεύεται ότι δολοφονήθηκαν από «τάγματα θανάτου» του στρατού. Ο Valladares προσπαθεί τώρα να αποκτήσει πρόσβαση στα αρχεία των αργεντινών υπηρεσιών, καθώς υπάρχουν μαρτυρίες ότι πράκτορες της CIA, συμμετείχαν στις «επιχειρήσεις». Από την άλλη, και η Ουάσιγκτον έχει εξαίρει τα πιο «ευαίσθητα» στοιχεία από το υλικό που παρέδωσε.

Σε σχετικό κύριο άρθρο της η New York Times παρατηρεί πως «η κυβέρνηση Κλίντον έχει εξαντληθεί κάθε πιθανή δικαιολογία για την καθυστέρηση να παρέχει βοήθεια στο Valladares» και ζητά από την CIA «επιπλέον την εσωτερική έρευνα που διεξάγεται, να τιμωρήσει αυτούς που συγκάλυψαν εγκλήματα και να παρουσιάσει στο κοινό μια όσο το δυνατό πιο πλήρη εκδοχή για τα γεγονότα».

Ο Valladares τώρα επιδιώκει συναντήσεις με τον υπουργό Εσωτερικών της Αργεντινής και τον αρχηγό των ένοπλων δυνάμεων, στρατηγό Martín Balra, που ζήτησε πέρσι συγγνώμη για τις παραβιάσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων από το στρατό στο διάστημα 1976 - 86, όταν 30.000 άνθρωποι εξαφανίστηκαν.

Anti-McDonalds Action

Την περασμένη βδομάδα 16/10 «γιορτάστηκε» ο' όλο τον κόσμο η «Παγκόσμια μέρα δράσης ενάντια στα McDonalds». Στη φετινή 12η επέτειο συμμετείχαν ακτιβιστικές ομάδες (προστασίας του περιβάλλοντος και δικαιωμάτων των ζώων) από 25 χώρες και είχαν ως στόχο τα κατά τόπους εστιατόρια της McDonalds.

Κατά τη διάρκεια της ημέρας ακτιβιστές σκαρφώσαν στις στέγες των μαγαζιών και σε πολλές περιπτώσεις ξεδίπλωσαν πανό που έγραφαν «McΔολοφόνοι: σκοτώνουν τα ζώα, τη γη και σένα». Επίσης μπλοκάρουν τις εισόδους, έκαναν σμιπτάζ και μοιράσαν φυλλάδια που εξηγούσαν, τι κρύβεται πίσω από τα McD (βλ. Άλφα #22, 23/9/95). Σε πολλές περιπτώσεις υπήρξαν συλλήψεις με άγριους ξυλοδαρμούς και αντιπαραθέσεις με μπράβους της εταιρείας.

Υπενθυμίζουμε ότι το αγγλικό παράρτημα της McD έχει ξεκινήσει δικαστικό αγώνα από τον Ιούνιο του 94 (το μεγαλύτερο σε διάρκεια, στα δικαστικά χρονικά της Αγγλίας) ενάντια σε δύο μέλη της ανεξάρτητης «London Greenpeace» με σκοπό να σταματήσει τη διαρκώς αυξανόμενη κριτική που ασκείται στην πολυεθνική, που «εξοντώνει ανθρώπους, ζώα, καταστρέφει το περιβάλλον» και μετά ξεδεύει πάνω από 1,8 δισ. δολάρια το χρόνο για να προπαγανδίσει και διαφημίσει τις δραστηριότητες της. Αλλά ο' αυτό θα επανέλθουμε σε περίπου δύο μήνες όπου και αναμένεται να τελειώσει η δίκη.

Μαύροι ρατσιστές

Ο πραγματικός, ρατσιστικός χαρακτήρας της ιδεολογίας του Λούις Φάραχαν, φάνηκε ξεκάθαρα με την ενέργεια του να δώσει πρόσφατα βήμα και επιπλέον να περιφρουρήσει την ομιλία του γνωστού Βρετανού φασίστα David Irving, στο Oakland της Καλιφόρνιας, μια περιοχή με πληθυσμό αποτελούμενο από μαύρους κατά 43%, ενώ οι ισπανόφωνοι και οι Ασιάτες αντιπροσωπεύουν το 28%.

Ο Irving είχε στο παρελθόν προσπαθήσει να οργανώσει εκδηλώσεις στην περιοχή δύο φορές, εμποδίστηκε όμως από δυναμικές κινητοποιήσεις. Κάτω όμως από τη στοργική ομπρέλα του «Έθνους του Ισλαμ» (NOI) του Φάραχαν, και την περιφρούρηση της ομιλίας του με θέμα «Ελευθερία Λόγου και πως θα επιτευχθεί η Τελική Λύση του Αδόλφου Χίτλερ» από τον νεολαίο του NOI, είχε, αυτή τη φορά, την ευκαιρία να αναπτύξει τις αντισιμητικές απόψεις του και τον ισχυρισμό ότι το Ολοκαύτωμα των Εβραίων, τσιγγάνων, κομμουνιστών, ομοφυλόφιλων και άλλων «υπανθρώπων» δε συνέβη ποτέ.

Το κοινό σημείο του Φάραχαν και της οργάνωσής του με φασίστες και ρατσιστές είναι η υποστήριξη της θεωρίας ότι οι διάφορες φυλές πρέπει να ζουν χωριστά. Το NOI είναι βαθιά αντιρατσιστικό, καθώς απέναντι στο σημερινό σύστημα εκμετάλλευσης, όπου η πλειοψηφία των μαύρων βρίσκεται σε πολύ μειονεκτική θέση, αντιπαραθέτει ένα «μαύρο» καπιταλισμό, ώστε οι εκμεταλλετές να είναι μαύροι. Επίσης επιτίθεται στους εβραϊστές, τους άραβες και του Κορεάτες.

Γι' αυτό, άλλωστε, το NOI δεν απέφυγε ποτέ να σχετίζεται με τους φασίστες. Χαρακτηριστικά παραδείγματα, η πρόσκληση, το 1961, από τον τότε αρχηγό του NOI, Elijah Muhammad, αντιπροσωπείας του Αμερικανικού Ναζιστικού Κόμματος σε συνέδριο του. Πιο πρόσφατα, το 1985, ο Φάραχαν κάλεσε σε εκδήλωση του NOI στο Λας Άντζελες, τον ηγέτη της Κου Κλουξ Κλαν της Καλιφόρνιας, Tom Metzger, και μόλις στα δέχτηκε απ' αυτόν μια εισφορά 100 δολαρίων!

Παρ' ό'λ' αυτά, ο λόγος του Φάραχαν έχει απήχηση ανάμεσα στους περιθωριοποιημένους νεαρούς μαύρους που αισθάνονται ότι πνίγονται από τις υπάρχουσες κοινωνικές συνθήκες.

Παντού ανεπιθύμητοι

Μετά τις συμφωνίες του Ντέιτον και του Παρισιού, ασκείται τεράστια πίεση στους Βόσνιους πρόσφυγες, ώστε να επιστρέψουν στα σπίτια τους. Η Κροατία δεν αποτελεί εξαίρεση. Στο τέλος ενός δρόμου, κοντά στο Κυρλίενκο, βρήκαν καταφύγιο περίπου δώδεκα χιλιάδες πρόσφυγες, στην προσπάθειά τους να γλυτώσουν από το Βοσνιακό στρατό. Οι πρόσφυγες αυτοί ήταν κυρίως Μουσουλμάνοι, αλλά ήταν αντίθετοι με την κυβέρνηση του Σαράγεβο. Μετά από μια μαζική επίθεση, οι περισσότεροι από τους κατοίκους της βορειοδυτικής Βοσνίας διέφυγαν στην Κράινα (περιοχή της Κροατίας που κατείχαν οι Σέρβοι). Δεν μπορούσαν να παραμείνουν εκεί, ούτε τους ήθελε η Κροατία, έτσι οι μόνες επιλογές τους ήταν είτε να επιστρέψουν στη Βοσνία, είτε να εγκατασταθούν στην νεκρή ζώνη ανάμεσα στην Κράινα και στην Κροατία.

Μετά την επίθεση και κυριαρχία του κροατικού στρατού στην Κράινα, οι πρόσφυγες βρέθηκαν σε περιοχή υπό κροατικό έλεγχο. Δεν τους επιτρεπόταν να απομακρύνονται από την περιοχή του Κυρλίενκο, και σύντομα ειδική δύναμη της αστυνομίας εγκατέστησε φράχτη γύρω από την κατασκήνω-

ση. Η ανθρωπιστική βοήθεια που προοριζόταν για τον καταυλισμό, έπρεπε πρώτα να εγκριθεί από τις κροατικές αρχές, κι αυτές ενέκριναν μόνο τα απολύτως απαραίτητα. Καθώς περνούσε ο καιρός, ο αριθμός των προσφύγων μειωνόταν, αφού πολλοί προτιμούσαν να γυρίσουν στη Βοσνία παρά να συνεχίσουν να ζουν στο Κυρλίενκο.

Τα πέντε χιλιόμετρα αυτοσχέδιων σκηνών, η τεράστια συγκέντρωση ανθρώπων, η έλλειψη φαγητού, οι κακές συνθήκες υγιεινής και οι πιέσεις από την αστυνομία, τους ανάγκαζαν να επιστρέψουν στην Βοσνία, παρά το φόβο για τη ζωή τους. Πραγματικά, κάποιοι σκοτώθηκαν μετά την επιστροφή τους, ενώ πολλοί έπεσαν θύματα κακομεταχείρισης.

Η πίεση προς τους πρόσφυγες ήταν και παραμένει τεράστια. Η αστυνομία είχε εντολές να σκοτώνει όποιον προσπαθούσε να εγκαταλείψει τον καταυλισμό παράνομα, και πραγματικά το έκανε. Επίσης, κατάφεραν να σκοτώσουν ένα κοριτσάκι, οδηγώντας με υπερβολική ταχύτητα, μέσα στον καταυλισμό.

Πρόσφατα, μια ομάδα της ειδικής αστυνομίας μαζί με άντρες της οικονομικής αστυνομίας εισέβαλαν στην κατασκήνωση, με την δικαιολογία ότι διεξάγουν εκεί λαθρεμπόριο.

Η αλήθεια είναι ότι κάποιοι προσπάθησαν να στήσουν μικρά μαγαζιά για να ζήσουν. Οι αστυνομικοί συνέλαβαν όποιον βρήκαν κοντά στα μαγαζιά, και πολλοί στάλθηκαν πίσω στη Βοσνία. Η τραγωδία του Κυρλίενκο συνεχίζεται, τώρα όμως στην Βοσνία, καθώς τελικά ανα-

γκάστηκαν όλοι οι πρόσφυγες να επαναπατριστούν.

Παγκόσμια Μέρα για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα

Μαζί με την Αντιπολεμική Εκστρατεία και σε συνεργασία με πολλές άλλες μη κυβερνητικές οργανώσεις (NGO) που ενδιαφέρονται για τα ανθρώπινα δικαιώματα και τις πολιτικές ελευθερίες, οργανώσαμε μια εκδήλωση για την Παγκόσμια Μέρα για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα, στις 12 Οκτώβρη στο Ζάγκρεμπ. Μετά από ένα ανοιχτό φόρουμ, όπου διάφορες οργανώσεις παρουσίασαν τη δουλειά τους και έπειτα μια συζήτηση, βγήκαμε όλοι μαζί στους δρόμους και στήσαμε μερικά κιόσκια. Αυτό το μέρος της εκδήλωσης ήταν ιδιαίτερα σημαντικό για μας, γιατί θέλουμε να έχουμε προσωπική επαφή με τους ανθρώπους στο δρόμο. Αν και δε μας δόθηκε άδεια (το ZAP δε θα ζητούσε άδεια, αλλά κάποιες NGO's είναι πιο τυπικές, γι' αυτό κάναμε ένα συμβιβασμό ο' αυτό το θέμα), η εκδήλωση πραγματοποιήθηκε και ήταν λίγο πολύ πετυχημένη. Σε κάποιους από εσάς αυτή θα φαίνεται μια μικρή προσπάθεια, αλλά για εμάς και τον τοπικό «χώρο» δεν είναι έτσι. Ήταν σημαντική καθώς εδώ δε γίνονται καθόλου δημόσιες εκδηλώσεις ή διαδηλώσεις. Είναι μεγάλη ανάγκη να δημιουργηθεί μια τέτοια παράδοση, και να σπάσει το τείχος της παθητικότητας που αποθαρρύνει τον κόσμο. Σχεδιάζουμε, πάντως, μεγαλύτερα πράγματα.

Ειδήσεις από την Κροατία

Τα παρακάτω δύο κείμενα αναδημοσιεύονται από το Κροατικό αντιαξουισιαστικό φανζίν ZAP, διεύθυνση και e-mail του οποίου υπάρχουν στο προηγούμενο φύλλο της Άλφα.

Εκείνος ο Οκτώβρης του 1917...

ΤΟ ΦΛΕΒΑΡΗ ΤΟΥ 1917 ο τσαρισμός, κάτω από τη στρατιωτική ήττα, καταρρέει και την εξουσία καταλαμβάνει μια φιλελεύθερη αστικοδημοκρατική αλλά και πολύ αδύναμη κυβέρνηση. Ο Λένιν επιστρέφει στη Ρωσία και με τις περίφημες **"Θέσεις του Απρίλη"**, ένα μίγμα επαναστατικού προγράμματος και λαϊκιστικής δημαγωγίας που σε πολλά σημεία έρχεται σε κάθετη αντίθεση με προηγούμενες απόψεις του, θέτει το πρόταγμα της ανατροπής της κυβέρνησης και της πραγματοποίησης της σοσιαλιστικής επανάστασης. Τον Ιούλη του 1917, μετά την αιματηρή καταστολή της εργατικής διαδήλωσης στην Πετρούπολη, εκδίδεται ένταλμα σύλληψης ενάντια στο Λένιν, ο οποίος φυγαδεύεται στη Φινλανδία. Τον Αύγουστο του 1917 ο παράνομος κομματικός μηχανισμός παίρνει την εντολή: **Προετοιμασία για ένοπλη εξέγερση και κατάληψη της εξουσίας.**

Στις αρχές Οκτώβρη ο Λένιν γυρίζει παράνομα στην Πετρούπολη. Για τις 26 Οκτώβρη είχε προγραμματιστεί, στην ίδια πόλη, η πραγματοποίηση του **2ου Πανρωσικού Συμβουλίου όλων των Σοβιέτ** (συμβουλίων). Την προηγούμενη ημέρα ένοπλοι μπολσεβίκοι καταλαμβάνουν στρατηγικά σημεία στην Πετρούπολη. Οι στρατιώτες και οι αστυνομικοί είτε ενώνονται με τους μπολσεβίκους είτε απλά, μετά από τέσσερα χρόνια πολέμου, δεν υποακούουν στις διαταγές των ανωτέρων τους και παραδίδουν τα όπλα. Ολόκληρα συντάγματα στασιάζουν και ενώνονται με τους εργάτες που πλημμυρίζουν τους δρόμους της πόλης πανηγυρίζοντας. Στις 26 Οκτώβρη ο Λένιν κάνει μια θριαμβευτική εμφάνιση στο πανρωσικό συμβούλιο των Σοβιέτ, όπου υποβάλλει για έγκριση διατάγματα για την άμεση κατάπαυση του πυρός και την αγροτική μεταρρύθμιση, τα οποία φυσικά γίνονται δεκτά με ενθουσιασμό αφού άλλωστε και τα δύο είχαν ήδη ουσιαστικά πραγματοποιηθεί από την αυθόρμητη δράση των ρώσων αγροτών και στρατιωτών. Δημιουργείται το **"Συμβούλιο των Επιτρόπων του Λαού"**, πρόεδρος του οποίου ορίζεται ο Λένιν. Είναι πλέον κυρίαρχος της εξουσίας στη Ρωσία. Η αρχή της δικτατορίας του προλεταριάτου... Σύντομα γίνεται αντιληπτό ότι η δικτατορία του προλεταριάτου είναι δικτατορία στο όνομα του προλεταριάτου και, τελικά, δικτατορία πάνω στο προλεταριάτο. Το σύνθημα **"όλη η εξουσία στα σοβιέτ"** είχε την έννοια **"όλη η εξουσία στα ελεγχόμενα από τους μπολσεβίκους σοβιέτ"**, τα δε συμβούλια, τα **"σοβιέτ"**, από κυρίαρχα όργανα αυτοκυβέρνησης και αυτοοργάνωσης του πληθυσμού, μετατρέπονται σε εργαλεία εφαρμογής της κομματικής γραμμής ενώ το κόμμα σταδιακά αποκτά τον απόλυτο έλεγχο της κοινωνίας, **"για το καλό του προλεταριάτου"** πάντοτε...

Οι διαφορετικές απόψεις απαγορεύονται. Πρώτα οι μενσεβίκοι, μετά οι σοσιαλεπαναστάτες, στη συνέχεια οι αναρχικοί. Εκκαθαρίζονται και οι διαφωνούντες μέσα στους μπολσεβίκους. Η δικαιολογία πάντοτε η ίδια: η υπεράσπιση των συμφερόντων της επανάστασης. Και βέβαια, ποιός

γνωρίζει καλύτερα τα συμφέροντα της επανάστασης από τους επαγγελματίες επαναστάτες, τους αποκλειστικούς ερμηνευτές της μαρξιστικής ορθοδοξίας που έτσι κι αλλιώς εφαρμόζουν την ιστορική νομοτέλεια; Ο δημοκρατικός συγκεντρωτισμός εφαρμόζεται και στην οικονομία, με τη συγκεντρωτική διεύθυνση κάθε παραγωγικής δραστηριότητας και συγχρόνως την καλλιέργεια της ηθικής της αύξησης της παραγωγικότητας και της εργασιακής πειθαρχίας. Η συγκεντρωτική διεύθυνση παίρνει και διεθνή χαρακτηρισμό. Το Μάρτη του 1919 πραγματοποιείται στη Μόσχα το συνέδριο της Κομιντέρν, όπου ανακοινώνεται η ίδρυση της 3ης Διεθνούς. Στο εξής, τα διεθνή κομμουνιστικά κόμματα και οργανώσεις μετατρέπονται σε εφεδρική δύναμη της ρωσικής διπλωματίας, υποχρεωμένα να εφαρμόζουν πιστά τις εντολές της μεγάλης σοσιαλιστικής πατρίδας. Το 1921 ο Λένιν εγκαينιάζει τη Νέα Οικονομική Πολιτική (ΝΕΠ), ανατρέποντας τις προηγούμενες κατευθύνσεις, εγκαταλείποντας συγχρόνως μια πάγια για το μέλλον τακτική του Κρεμλίνου: κάθε φορά η απόφαση που ανακοινώνεται είναι η μαρξιστικά σωστή και επιστημονικά τεκμηριωμένη, ακόμα και αν έρχεται σε κάθετη αντίθεση με την αμέσως προηγούμενη. Η ΝΕΠ επαναφέρει πολλούς οικονομικούς τομείς σε καπιταλιστικές σχέσεις, **"με σκοπό το σχηματισμό κεφαλαίων και την ανασυγκρότηση της χώρας"**. Ο κρατικός καπιταλισμός είναι πλέον πραγματικότητα.

Ο Λένιν πεθαίνει στις 21 Γενάρη του 1923. Τα τελευταία χρόνια η υγεία του ήταν ιδιαίτερα κλονισμένη, κυρίως εξαιτίας της απεγνωσμένης απόπειρας δολοφονίας του από τους σοσιαλεπαναστάτες, στις 30 Αυγούστου 1918, που οδήγησε στο βαρύτατο τραυματισμό του. Στις τελευταίες βδομάδες της ζωής του ο Λένιν, προαισθανόμενος το τέλος του και συνειδητοποιώντας ότι είχε δημιουργήσει έναν τρομακτικό και αδυσώπητο μηχανισμό, προσπάθησε να προειδοποιήσει για τις τραγικές μελλοντικές συνέπειες στην περίπτωση που στο μέλλον αυτό το δολοφονικό σύστημα έπεφτε στα χέρια του συντρόφου Ιωσήφ Βησαριόνovich Τζουκασβίλι, του γνωστού σε όλους ως Στάλιν. Ήταν όμως πολύ αργά. Οι επιστολές του Λένιν με τις οποίες ζητούσε επανενεργοποίηση των Σοβιέτ και δημοκρατικές λειτουργίες στο κόμμα αποσιωπήθηκαν και ήρθαν στο φως μόλις το 1956, την εποχή της αποσταλινοποίησης.

Ο Λένιν ήταν ένας άνθρωπος που πίστευε ψυχή τε και σώματι στην επανάσταση και γι' αυτό το σκοπό αφιέρωσε ολόκληρη τη ζωή του. Πίστευε όμως επίσης ότι ο σκοπός αγιάζει τα μέσα και συγχρόνως δεν φαίνεται να πίστευε ιδιαίτερα στους ανθρώπους. Τελικά, παρά τους όποιους απώτερους σκοπούς που σίγουρα καθοδηγούσαν την ύπαρξή του, ήταν ένας τύραννος -και όχι ένας απλός τύραννος, αλλά ο κύριος υπεύθυνος για τη δημιουργία του ολοκληρωτικότερου καθεστώτος στον πλανήτη, ενός καθεστώτος που όταν χάθηκε ο ιδρυτής του οδήγησε την απίστευτη ώμοστητά μέχρι τον απόλυτο παραλογισμό.

Σχετικά με το λενινισμό και το λενινιστικό κράτος

Όπως ακριβώς οι ρίζες της σταλινικής θηριωδίας πρέπει να αναζητηθούν στη συγκρότηση του λενινιστικού κράτους, έτσι και οι ρίζες του λενινιστικού αυταρχισμού πρέπει να αναζητηθούν στην ίδια την ουσία του μαρξισμού. Η **"νομοτελειακή-επιστημονική"** πτυχή της σκέψης του Μαρξ ήταν που άνοιξε το ρήγμα για τον ιδεολογικό έλεγχο της εργατικής τάξης και την κληρονομιά του αυταρχισμού στο εργατικό κίνημα. Ο Μαρξ, με το να ερμηνεύει οικονομικά την κυριαρχία, διαβεβαιώνοντας για το νομοτελειακό τέλος της, απωθούσε την ενιαία κριτικοπρακτική επαναστατική δραστηριότητα, (τη μόνη δυνατότητα συγχώνευσης της γνώσης και της δράσης και αμοιβαίας έτσι επαλήθευσης της αλήθειας και των δύο). Η ίδια η οικονομία δηλαδή εγγυόταν για την αναιρέσή της. Επομένως, το μόνο που απέμενε ήταν η επιστημονική ανάλυση της οικονομίας, η επιστημονική τελικά υπεράσπιση της επανάστασης.

Ο **"επιστημονικός μαρξισμός"** της Β' Διεθνούς ταύτιζε όλη την αλήθεια της επανάστασης με το **"αντικειμενικό προτσές"** της οικονομίας. Η αναγνώριση της αναγκαιότητας της επανάστασης έπρεπε να επιτευχθεί με την εκπαίδευση της εργατικής τάξης μέσα από την οργάνωση. Έτσι δημιουργούνταν **"καθηγητές για την εκπαίδευση της εργατικής τάξης"** -αυτοί διανοούμενοι με ό,τι αυτό συνεπάγεται στον τομέα της αφομοίωσης από το κυρίαρχο. Συγχρόνως, η σοσιαλδημοκρατική συνδικαλιστική γραφειοκρατία συγκροτούσε οργανώσεις απόλυτα αντίστοιχες με αυτό το σχήμα της παθητικής μάθησης.

Ο Λένιν, όταν κατήγγειλε το ρεφορμισμό της σοσιαλδημοκρατίας και της Β' Διεθνούς, απλούστατα εφάρμοζε τον ίδιο **"επιστημονικό μαρξισμό"** στις ολότελε διαφορετικές συνθήκες της Ρωσίας, που δεν επέτρεπαν την ύπαρξη μαλθακών καθηγητών και όπου οι διανοούμενοι έπρεπε να μετατραπούν σε πειθαρχημένους επαγγελματίες επαναστάτες. Δεν καταφερόταν δηλαδή ενάντια στην ύπαρξη μιας εξωτερικής ηγεσίας του προλεταριάτου, απλώς της απέδιδε διαφορετικά καθήκοντα. Οι επαγγελματίες επαναστάτες ήταν οι απόλυτοι κάτοχοι της αλήθειας αφού ερμήνευαν επιστημονικά τη νομοτέλεια και έτσι ο προορισμός τους δεν μπορούσε να είναι άλλος από την κατάκτηση της απόλυτης ηγεσίας της κοινωνίας.

Όπως βλέπουμε λοιπόν, και στις δύο περιπτώσεις, οι οπαδοί του **"επιστημονικού μαρξισμού"** ενσωμάτων βασικά χαρακτηριστικά της αστικής κυριαρχίας: αναπαραγωγή του διαχωρισμού και της αντιπροσωπείας και αντίληψη του κόσμου μέσα από την οικονομία. Η διαφορά είναι ότι οι μπολσεβίκοι ήταν αποφασισμένοι **ΝΑ ΑΡΠΑΞΟΥΝ ΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ**. Η χρεωκοπία κατά τον Α' παγκόσμιο πόλεμο της σοσιαλδημοκρατίας -ως παράταξης απόλυτα ενσωματωμένης στο κυρίαρχο- και η

εξό-ντωση όλων των διαφορετικών μορφών οργάνωσης του επαναστατικού κινήματος κατά τη διάρκεια του μεσοπολέμου (αναρχοσυνδικαλιστές, συμβουλιακοί σε Ιταλία-Γερμανία κλπ) οδήγησαν στην παγκόσμια ανάδειξη του λενινισμού σαν τη μόνη προλεταριακή λύση. Η γραφειοκρατία που αναρχήθηκε στην εξουσία στηριγμένη σε ένα ψέμμα, προκειμένου να διατηρηθεί στη εξουσία, κάτι που από ένα σημείο και πέρα έγινε ο αποκλειστικός της στόχος, δεν μπορούσε παρά να επεκτείνει αυτό το ψέμμα στο άπειρο, μεταμορφώνοντας με αστυνομικό τρόπο την ίδια την αντίληψη και οδηγώντας το σύνολο της κοινωνικής ζωής στην παράνοια. Όταν η ιδεολογία, που έγινε απόλυτη με την κατοχή της απόλυτης εξουσίας, μεταβλήθηκε από μια τμηματική γνώση σε ένα ολοκληρωτικό ψέμμα, η σκέψη της ιστορίας εκμηδενίστηκε εντελώς, ώστε η ίδια η ιστορία, στο επίπεδο της πιο εμπειρικής γνώσης, δεν μπο-

ρούσε πια να υπάρχει.

Τελικά η γραφειοκρατία δεν μπορούσε να γίνει τίποτα παραπάνω από ένας φτωχός συγγενής του καπιταλισμού, μια υπανάπτυκτη μορφή κυρίαρχης τάξης, ως έκφραση μιας οικονομικής υπανάπτυξης. Συνδεδεμένη με μια ιδεολογία που από καιρό δεν την πίστευε πια κανείς, δεν μπορούσε παρά να καταρεύσει.

Το ζήτημα, σήμερα, δεν είναι να ασχολούμαστε με τις γελοίες νεολενινιστικές οργανώσεις (μερικές από τις οποίες μπορεί να λέγονται και αντισυνδικαλιστικές), οι οποίες επιμένουν να ταυτίζουν το σχέδιο της επανάστασης με μια ιεραρχική οργάνωση της ιδεολογίας -που επιμένει να επιζεί στο εσωτερικό τους, παρά τις ιστορικές εμπειρίες. Το ζήτημα είναι αν η κοινωνία θα μπορέσει να ξανασυνερευτεί το όραμα της επανάστασης, που παραμένει πάντα λαμπρό, παρόλο που καλύφθηκε από τα κόπρανα του λενινισμού.

20 ΟΚΤΩΒΡΗ 1977: Σκοτώνεται σε συμπλοκή με την αστυνομία ο Χρήστος Κασίμης.

21 ΟΚΤΩΒΡΗ 1918: Α' πανελλαδικό εργατικό συνέδριο.

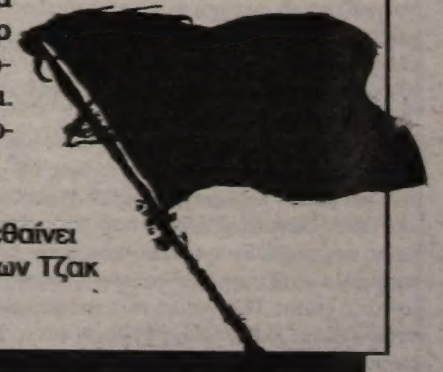
23 ΟΚΤΩΒΡΗ 1923: Εργατική κομμούνια στο Αμβούργο.

23 ΟΚΤΩΒΡΗ 1956: Διαδηλωτές γκρεμίζουν το άγαλμα του Στάλιν στη Βουδαπέστη.

24 ΟΚΤΩΒΡΗ 1917(με το παλιό ημερολόγιο): Αρχίζει το πραξικόπημα των μπολσεβίκων, που έμεινε στην ιστορία ως **"Οκτωβριανή Επανάσταση"**.

24 ΟΚΤΩΒΡΗ 1956: Η μυστική αστυνομία της Ουγγαρίας ανοίγει πυρ σε πορεία εργατών, σκοτώνοντας δεκάδες άτομα. Αρχή της ουγγρικής εξέγερσης του '56.

26 ΟΚΤΩΒΡΗ 1969: Πεθαίνει ο ποιητής των δρόμων Τζακ Κέρουακ.

Το κράτος πρόνοιας σε κρίση

Ας εργαστούμε όλοι για την οριστική εξόντωση του!

Η ενίσχυση των λειτουργιών και της δύναμης του κρατικού μηχανισμού, μέσα από την ολοένα αυξανόμενη παρέμβαση του στην αναδιανομή του κοινωνικού προϊόντος (πολιτική επιλογή που για μισό περίπου αιώνα υπήρξε κυρίαρχη στρατηγική των κομμάτων της Κεντροδεξιάς) μοιάζει, στη χαράση του 20ου αιώνα, να αναστρέφεται ριζικά. Σ' όλη τη Δύση, αλλά και στην Ανατολή, αρχίζει μια ολομέτωπη επίθεση ενάντια στο κράτος. Ο φιλελευθερισμός με την μορφή του επιθετικού νέο-καπιταλισμού, η επιστροφή στις κλασικές συνταγές της πολιτικής οικονομίας, που σηματοδοτείται με την εδραίωση των νόμων της αγοράς σε παγκόσμιο επίπεδο, αλλά και οι "εξαπατημένες" αξίες της ιδιωτικής πρωτοβουλίας, του καριερισμού, του κοινωνικού ανταγωνισμού, διασχίζονται με ολοένα μεγαλύτερη ένταση μέσα στον κοινωνικό ιστό, ενώ παράλληλα η απο-εθνικοποίηση και το αλάφρωμα των κρατικών μηχανισμών ή παρυσίων γίνεται το πρώτο μέλημα όλων των κυβερνήσεων "συντηρητικών και μη".

Για μια φορά το ρόλο της ιστορίας μοιάζει να γυρνάει προς τα πίσω. Η μετώπη των πληθυσμιακών τάσεων, οι περικοπές, η ενίσχυση του ιδιωτικού κεφαλαίου μέσω φοροαπαλλαγών και ελαστικών σχέσεων εργασίας, η επίθεση ενάντια στα εργατικά εισοδήματα είναι πλέον οι κυρίαρχες πρακτικές που προσδιορίζουν τόσο την πολιτική του φιλελεύθερου φόρου του και Ανδριανόπουλου όσο και τις επιλογές του σοσιαλισμού με ανθρώπινο πρόσωπο του κ. Σημίτη.

Το ιδιωτικό κεφάλαιο λοιπόν παίρνει μια όψιμη εκδήλωση από το κράτος; Πού είναι η τόσο πολυδιαφημιζόμενη "προοδευτική" κρατικοποίηση του καπιταλισμού, η μεταβολή του σοσιαλ-καπιταλισμού που διατείνονται οι διανοούμενοι των στανλινικών και του ρεφορμισμού.

Πρόκειται μήπως για ανατροπή μεγάλης κλίμακας, ιδίως μ' αυτήν που αφήνει να εννοηθεί η συνθήκη του Μάαστριχτ ή για ιδεολογήματα και ονειροφαντασίες των αφελών "αριστεριστών". Είναι ένα αποφασιστικό ζήτημα που θα 'πρεπε να μελετήσουμε. Ας αρχίσουμε όμως από την αρχή. Την καπιταλιστική διάγνωση του ρόλου του κράτους, το πέρασμα από το κράτος νικηφόρο του 19ου αιώνα στο παντοδύναμο κράτος του σοσιαλ-καπιταλισμού.

Α. Η ΕΠΕΚΤΑΣΗ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Ο 20ος αιώνας θα μείνει στην Ιστορία σαν ο αιώνας του θριάμβου του κράτους. Σ' όλες τις χώρες του ανεπτυγμένου κόσμου, ο κρατικός προϋπολογισμός μαζί μ' εκείνους των Δ.Ε.Κ.Ο. και των υπηρεσιών, ανόμιση και στις μεμονωμένες εκείνες περιπτώσεις που το κράτος αναλαμβάνει το μόνο ρόλο του κρατικού επενδυτή, υπερβαίνει τα 40-50% του ακαθάριστου εθνικού προϊόντος. Η κρατική παρουσία, στο σύνολο σχεδόν της οικονομικής δραστηριότητας, φαίνεται συντριπτική. Γιατί όμως να συμβαίνει αυτό; Η διάγνωση του κρατικού μηχανισμού είναι συνέπεια της εξίσωσης της πάλης των τάσεων, της συσσώρευσης κεφαλαίου, των αυξανόμενων δυσκολιών στην πραγματοποίηση της υπεραξίας.

Ας τα δούμε με τη σειρά. Η εξάντληση του κοινωνικού ανταγωνισμού οδηγεί είτε σε ανατροπή της παλιάς τάξης των ιδιωτών-καπιταλιστών, όπως έγινε στη Ρωσία του '17, είτε στην αυξανόμενη παρέμβαση του κράτους στην οικονομική-κοινωνική ρύθμιση όπως στη Δύση. Ο Μάρξ, σε επίπεδο παραγωγικών σχέσεων, όπως και οι Μπακούνιν-Κροπότιν, σε επίπεδο κοινωνικών σχέσεων εξουσίας (το δύσκολο μέσο στο σύστημα του οποίου κινούνται όλες οι ταξικές κοινωνίες που γνωρίζουμε ιστορικά), ουσιαστικά παρατήρησαν ότι το κράτος, σαν συλλογικός μηχανισμός διοικητικής οργάνωσης και πολιτικής εξουσίας, πέραν του ρόλου που κατέχει στο επικοινωνιακό μέσο ως όργανο επιβολής των ελλογών της άρχουσας τάξης, είναι παράλληλα και ένας μηχανισμός νομοκατεστημένης βίας και διαχείρισης που, ανάλογα με τις μορφές που παίρνει εκάστοτε η ταξική πάλη, ετεροκαθορίζεται ή αυτονομείται από το κοινωνικό σώμα. Έτσι λοιπόν, στη Δύση, παρόλη την αποτυχία μιας βίαιης ανατροπής το κράτος υποχρεώνεται να καταγράφει την εργατική απειλή στο εσωτερικό του, να μεταβληθεί σε κράτος πρόνοιας, κράτος δικαίου.

Αρχίζοντας με τον Ρούσβελτ στην Αμερική, τις σοσιαλδημοκρατικές κυβερνήσεις στην Ευρώπη (Γαλλία, Γερμανία) εδραιώνεται ήδη στα 1920, η δικτατική εκδοχή του κοινωνικού κράτους που εμφανίζεται βέβαια σ' όλη την έκταση του μετά το Β' παγκόσμιο πόλεμο.

Ο παλιός καπιταλισμός της πρωταρχικής συσσώρευσης, τόσο στην Ανατολή όσο και στη Δύση, υποχωρεί μπροστά στην εργατική επανάσταση που εγκαινιάζει διαδοχικά ο Οκτώβρης του '17 στην Ρωσία, η γερμανική επανάσταση των σοβιέτ το '19-21, οι μαχητικότητες και βίαιες εξεγέρσεις του συμβουλιακού εργάτη στην Αμερική, η πρώτη ελευθεριακή επανάσταση στην Ισπανία το '36, και βαδίζει από ένα σύστημα βασισμένο στη ατομική ιδιοκτησία σ' ένα άλλο όπου ο νόμος της αξίας της εργασίας δύναμης γίνεται το κέντρο της κοινωνικής σε γενικευμένη κλίμακα.

Παράλληλα, ο γιγαντισμός του κεφαλαίου, υπήρξε και ο δεύτερος παράγοντας διάγνωσης του κράτους. Η τεράστια επιχείρηση που ήδη δεν διενθύνεται από τους ιδιοκτήτες της, που μπορεί να είναι χιλιάδες μέτοχοι, αλλά και από διευθυντικά στελέχη, συμβαίνει σε μια αλλαγή της σχέσης κράτους και ιδιωτικής επιχείρησης. Μια επιχείρηση ηλεκτρισμού π.χ. ή μεταφορών, αν οδηγηθεί σε πτώχευση δημιουργεί κρίση στο σύνολο της ζωής του κράτους. Είναι γνωστές οι συνέπειες της κρίσης των μεγάλων τραπεζών του 1929. Επομένως, το κράτος με τη συγκατάθεση και της αστικής τάξης που, αναλογιζόμενη έντονη τις συνέπειες ενός κρατικού αντιγνώστου να απηνόσσει, κρατικοποιεί αυτές τις επιχειρήσεις. Είναι χαρακτηριστικά τα παραδείγματα σε καθυστερημένες χώρες όπως η Ελλάδα όπου η ανάπτυξη των οδικών οδών, της ηλεκτροδότησης της τηλεφωνικής σύνδεσης δεν θα είχε προωθηθεί αν δεν εκκρίνετο για κρατικές επενδύσεις.

Τέλος, οι αυξανόμενες δυσκολίες στην πραγματοποίηση του κέρδους αποτελούν ένα ακόμη λόγο της ενίσχυσης του ρόλου του κράτους. Κλασικό και εδώ το παράδειγμα του '29. Ενώ ο καπιταλισμός περνάει ήδη από τον Α' Παγκόσμιο πόλεμο στον καπιταλισμό της αλυσιδωτής παραγωγής που επιβάλλει η τελοποίηση της εργασίας, παραμένει όμως προσκολλημένος στην δομή της κατανάλωσης του καπιταλισμού της πάλιότερης φάσης. Η εργατική τάξη αντιμετωπίζεται σαν περιθωριακός καταναλωτής. Η Κεϋνσιανή ρύθμιση και το Ρουβελτιανό New Deal, στοχεύουν ακριβώς στην ένταξη της εργατικής τάξης και του συνόλου του πληθυσμού στην κατανάλωση με λίγο ή πολύ σταθερή καταναλωτική

δυνατότητα και μάλιστα προοδευτικά διευρυνόμενη στο νέο οικονομικό μοντέλο. Έτσι, το κράτος και οι άρχουσες τάξεις, ελπίζουν να ξεπεράσουν τις κρίσεις (υπερσυσσώρευσης, παραγωγής κ.ο.κ.). Κρατικός σχεδιασμός, κατώτερος μισθός, επιδόματα ανεργίας, ασφάλιση, έρχονται να καλύψουν την ανάγκη να ξεπεραστούν οι δυσκολίες στην πραγματοποίηση της υπεραξίας.

Η τελική συνέπεια είναι η διάγνωση του κράτους που, ιδιαίτερα μετά την κρίση της δεκαετίας του '70, τείνει να μεταβληθεί σε παντοδύναμο. Ανάμεσα στα 1960 και 1980, η δύναμη του πολλαπλασιάζεται και σαν ένα μέσο όρο απορρόφησης του εθνικού εισοδήματος 30-35% περνάει στα 50-60%. Όμως αυτή η υπεριοδύναμη εμφανίζεται ξαφνικά σαν ένα ασανθώδες πρόβλημα. Ας δούμε το γιατί.

Β. ΑΠΟ ΤΗ ΔΙΟΓΚΩΣΗ ΣΤΗΝ ΑΜΦΙΣΒΗΤΗΣΗ

Το κράτος οδηγείται σε κρίση. Ενώ ο συνολικός έλεγχος του κράτους επιτρέπει μια εποπτεία πάνω στο εισόδημα, την παραγωγή, ενώ επιτρέπει έναν έλεγχο των κρίσεων και εγγυάται την απρόσκοπτη λειτουργία της οικονομίας, από την άλλη, μέσα από την κρατικοποίηση των πάντων και την εξαφάνιση του ανταγωνισμού ανάμεσα στις επιχειρήσεις, μέσα από την αντικατάσταση των ιδιοκτητών από τους διευθυντές, χάνεται το κλασικό ατομικό κίνητρο του κέρδους και η ανταγωνιστικότητα όπως επίσης και η παραγωγή σταδιακά πέφτει. Οι κρατικές επιχειρήσεις συσσωρεύουν ατέλεια ελλείμματα ενώ το κόστος της εργατικής δύναμης ολοένα και αυξάνεται. Το κράτος εμφανίζεται "υπερβολικό". Έτσι, από τα τέλη της δεκαετίας του '70 εμφανίζεται μια νέα αστική ιδεολογία ο φιλελευθερισμός που βάσει σαν στόχο το κράτος και την υπερβολική του επέκταση. Ο Ρέιγκαν, η Θάσερ, ο Κολ εγκαινιάζουν πρακτικές που αποσκοπούν στον περιορισμό του κρατικού τομέα και ιδιαίτερα αυτού της παροχής υπηρεσιών (γιατί άραγε;) με αποκρατικοποιήσεις, επίθεση σε παραδοσιακούς κρατικούς τομείς -ανθρακωρυχεία, τηλεπικοινωνίες κ.ο.κ. Σύνημα της νέας τάξης πραγμάτων είναι αφενός η ισοπέδωση των "κεκτημένων" και αφετέρου η εμπορευματοποίηση όλων των κοινωνικών δραστηριοτήτων πράγμα που επιτυγχάνεται μέσα από τη θεαματικοποίηση των αξιών και την κατάργηση των παραδοσιακών ιδεολογιών. Αυτή η επίθεση φτάνει σήμερα και στην Ελλάδα όπου μετά τα σκάνδαλα του '90, και ιδιαίτερα επί ΝΔ, ο κρατικός τομέας βάλλεται ασημάμπητα.

Γ. ΤΑΞΙΚΗ ΠΑΛΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ

Ο κύριος στόχος αυτής της επίθεσης ενάντια στο κράτος κρίνουμε πως δεν είναι άλλος από την εργατική τάξη και τις κατακτήσεις της. Όταν ο Κέννεν κατασκεύασε το υπόδειγμα της ένταξης της εργατικής τάξης στην κατανάλωση και σταθεροποιούνταν το υπόδειγμα της επέκτασης του κρατικού τομέα διαχείρισης έμπαινε μια προϋπόθεση: ότι το εργατικό εισόδημα θ' αυξανόταν λιγότερο ή το πολύ το ίδιο με την άνοδο της παραγωγικότητας. Πράγματι, έτσι συνέβαινε για πολλά χρόνια. Η παραγωγή μοιράζονταν ανάμεσα στους κοινωνικούς εταίρους. Και βέβαια αυτή η σταθερή άνοδος στηρίζονταν στην αδιάκοπη εδραίωση του τελορισμού και φορτισμού σε νέους κλάδους παραγωγής και εργασίας. Όμως από το 1965 η πορεία αλλάζει ριζικά. Αρχικά μέσα από τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα του τρίτου κόσμου που έχουν σαν αποτέλεσμα την αύξηση του κόστους των πρώτων υλών, ενώ στις καπιταλιστικές μητροπόλεις εμφανίζονται δύο παράλληλα ρεύματα. Κρίση και απόρριψη της εργασίας και ταυτόχρονα άνοδος του εργατικού εισοδήματος πολύ πάνω από το επίπεδο της παραγωγικότητας. Τα κοινωνικά κινήματα επιπλέον τείνουν να εξαφανίσουν μια πηγή φτηνής εργατικής δύναμης ενώ σπρώχνουν σε αλληλέγγυες υποχωρήσεις από την πλευρά της κυρίαρχης τάξης και του κράτους. Ταμεία ανεργίας, παροχές, δαπάνες για την εκπαίδευση, υγεία, δημιουργούν ένα νέο πλαίσιο όπου το κεφάλαιο έντρομο ανακαλύπτει πως έχει δημιουργήσει συνθήκες για το ξεπέρασμα της ανάγκης για εργασία. Κάτω από την ώθηση της ταξικής πάλης το κράτος-πρόνοια έτιναι να ξεπεράσει τα όρια της κρατικο-μονοπωλιακής διαχείρισης και κάθε κράτους μέχρι σήμερα: την ανάγκη των πληθυσμιακών στρωμάτων να δουλεύουν για να ζήσουν. Όμως μετά από αυτή την περίοδο των επαναστατικών αλλαγών είχε έρθει η στιγμή της καπιταλιστικής πάλινδρως που είχε πολλούς στόχους ταυτόχρονα.

1. Καθυστάτη του Γ' κόσμου. Πράγματι ο τρίτος κόσμος βουλιάζει κάτω από το βάρος των χρεών, ενώ σταδιακά οι τιμές των πρώτων υλών πέφτουν και η πυρηνική ενέργεια μειώνει την εξάρτηση των υποτεταχισμένων κέντρων από τον Ο.Π.Ε.Κ.

2. Αποκατάσταση των αξιών της εργασίας. Οι κοινωνικές παροχές μειώνονται ενώ οι άλλοτε εξασφαλισμένοι άνεργοι μεταβάλλονται σε νέους φτωχούς. Το φαινόμενο αυτό επεκτείνεται και στα σχετικά εξασφαλισμένα μισθωτά στρώματα με απολύσεις, μεταφορά επιχειρήσεων σε χώρες με φτηνή εργατική δυναμική κυρίως της Ανατολής, κλεισίματα κλπ. Οι αξίες της προσπάθειας επιστρέφουν δυναμικά στη Δύση. Γι' αυτό η επίθεση του κεφαλαίου δημιουργεί ένα ποσοστό ανεργίας για να ρίξει τα μεροκάματα και να δημιουργήσει κίνητρα για προσπάθεια. Γι' αυτό και επιστρέφουν οι συντηρητικές ιδέες πατρις, θρησκείας, οικογένειας, που ιδιαίτερα στην Ελλάδα λόγω συγκυρίας τείνουν να πάρουν τρομακτικά φασιστικές διαστάσεις.

3. Εξοβελισμός της ζωντανής εργασίας από τα μέσα παραγωγής. Με την είσοδο της αυτοματοποίησης αίρεται και ο "εκβιασμός" που σήκωναν κυρίως τα ισχυρά και εξειδικευμένα τμήματα της εργατικής τάξης. Οι εργάτες της αυτοκινητοβιομηχανίας από την FIAT ως το DETROIT ταιχίζονται κάτω από την επίθεση του τεχνολογικού εξοπλισμού και τα συνδικάτα δοκιμάζουν όλο το βάρος της καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης.

Αυτή η ολομέτωπη επίθεση συνοδεύεται βέβαια και από μια επίθεση ενάντια στο κράτος-πρόνοια που καταστρέφει την εργατική και την παραγωγική. Ο αντικρατισμός του νεοφιλελευθερισμού στρέφεται ακριβώς στο κράτος πρόνοια που για να εξισορροπήσει την εργατική επίθεση ενσωμάτωνε τις εργατικές διεκδικήσεις για να μην οδηγηθεί σε ανοικτή, ίσως έντονη ανταρσία. Επιπλέον στις σημερινές συνθήκες που τα εθνικά κράτη ελέγχουν όλο και λιγότερο τις διεθνείς αγορές αποδυναμώνονται όλο και πιο αναστολέματικά για τον έλεγχο, την ρύθμιση της συσσώρευσης του κεφαλαίου. Μόνο ευρύτερο υπερεθνικό σχηματισμοί

μπορούν να προσφέρουν ένα κατάλληλο πλαίσιο ρύθμισης της οικονομίας. Τα έθνη-κράτη καθώς εκφράζουν εθνικές ιδιαιτερότητες, διαφορετικές παραδόσεις, συγκεντρώσεις ισχύος, εμποδίζουν την διεθνή συσσώρευση και απρόσκοπτη κίνηση του κεφαλαίου. Γι' αυτό λοιπόν και κέντρο της διεθνοποίησης της οικονομίας γίνονται οι πολυεθνικές επιχειρήσεις που αναδιρθώνουν την παγκόσμια οικονομία, γι' αυτό χρειάζονται ευρύτερα οικονομικά κέντρα σχεδιασμού τύπου Ε.Ε., Δ.Ν.Τ. Διεθνής Τράπεζα χωρίς προστατευτισμούς και όπου μάλιστα το εφαρμοσμένο μοντέλο θα πρέπει να είναι το ιαπωνικό και το κορεάτικο, δηλ. μιας εργατικής τάξης απόλυτα υποταγμένης στα συμφέροντα των αφενικών. Έτσι λοιπόν η ισοπέδωση των παλιών κρατικών δομών και η αντικατάστασή τους' από μια ομογενοποιημένη σειρά ελαστικών μη-κρατικών δομών που θα επιτρέπουν την αυξημένη κινητικότητα και ευελιξία ιδιαίτερα σε περιόδους κρίσης είναι για τους κάθε λογής εξουσιαστές περισσότερο από ποτέ επιτακτική.

Η ΔΙΚΗ ΜΑΣ ΠΡΟΤΑΣΗ

Η επίθεση λοιπόν ενάντια στο κράτος αντανακλά μια πραγματική κρίση του κράτους. Τόσο η κρίση των κρατών πρόνοιας όσο και του εθνικού κράτους σαν αποτελεσματικών οργάνων σχεδιοποίησης και συσσώρευσης του κεφαλαίου που αντικαθίσταται στη σημερινή συγκυρία από τις πολυεθνικές επιχειρήσεις και τη δική τους υπερεθνική σχεδιοποιημένη συσσώρευση.

Έτσι λοιπόν "Κάτω το Κράτος"; Πρόκειται, το λιγότερο, για άχαρο αστέιο. Η καπιταλιστική επέλαση πίσω από τις κορώνες για περιορισμό του κράτους, στοχεύει κυρίως στις κατακτήσεις του εργατικού κινήματος και αποσκοπεί στο να προσδώσει και πάλι την απαραίτητη "ελαστικότητα" στο εργατικό εισόδημα. Όταν η οικονομία βρίσκεται σε κρίση, οι φτωχοί πρέπει να πεινάνε, τόσο για να δημιουργούνται τα απαραίτητα κέρδη για τις επενδύσεις, όσο και για να κατανοούν την αξία της εργασίας. Όταν οι εργάτες αντιπρόκεινται, τότε πρέπει να φημώνονται και να καταστρέφονται από τους μπάτσους και τους δικαστές -τους κύριους εκφραστές της απάτης που οι αστοί διανοούμενοι αποκαλούν κράτος δικαίου. Από την άλλη πλευρά, κανένας νεοφιλελεύθερος δεν πρόκειται να βίξει πραγματικά το κοινωνικό κράτος, κανένας δεν μπορεί να αντικαταστήσει τη σχεδιοποιημένη κοινωνικοποίηση του εργατικού δυναμικού κατά τον έλεγχό του. Δεν είναι τυχαίο λοιπόν που τώρα τελευταία, ο κ. Σημίτης, μιλάει για σοσιαλισμό με ανθρώπινο πρόσωπο. Γιατί πράγματι έχει αποδείξει, περίτρανα πλέον, το Π.Α.Σ.Ο.Κ. στα αφεντικά ότι μπορεί να διαχειρισθεί την κρίση με ευνοϊκότερους όρους από την νεοφιλελεύθερη παράταξη της ΝΔ. Γι' αυτό, τα συγκατημένα από το Διευθυντήριο των Βρυξελλών, γι' αυτό και η έντονη κινητικότητα των Αμερικάνων πάνω στις ελληνο-τουρκικές εστίες έντασης και τα παιχνίδια των στρατοκρατών στο Αιγαίο.

Είναι γεγονός αναμφισβήτητο πως η σοσιαλιστική αριστερά δεν διαθέτει μια μοντέλα για την ανάπτυξη της κοινωνίας ενώ η αστική οικονομία αποπειράται μια επιστροφή στις ρίζες της (Adam Smith και Ricardo) για να αποκτήσει μια νέα αρχή. Όμως είναι προφανές ότι ο σοσιαλ-καπιταλισμός είναι εγκλωβισμένος οριστικά στον κρατικό σχηματισμό στο βαθμό που οι δύο οπτικές τοποθετούν την οικονομική αποδοτικότητα και ανταγωνιστικότητα στο κέντρο. Η κρίση του κράτους είναι δυνατό να οδηγήσει σε ένα κίνημα που, εφόσον καταφέρει να συσπειρώσει στις γραμμές του τις πολυδιάστατες και αποστασιοποιημένες εκφάνσεις του κοινωνικού προλεταρίου, να στοχεύει κατευθείαν στην πάλη ενάντια στο κράτος. Σήμερα ανοίγεται η ιστορική ευκαιρία απέναντι στην κρίση του κράτους και τη λυσσαλέα επίθεση των αφεντικών, να προβληθεί ένα νέο κοινωνικό μοντέλο, όπου η ίδια η κοινωνία να αναλαμβάνει την αυτοοργάνωση της έξω και πέρα από το κράτος, όπου η κοινωνία των πολιτών θα αναλάβει επιτελους να δώσει μια νέα απάντηση στην προοδευτική υποταγή της στην πολιτική κοινωνία - το κράτος. Στο οικονομικό πεδίο, αυτό σημαίνει μια οργάνωση της παραγωγής, των αναπαραγωγών, της κατανάλωσης που στηρίζεται σε συλλογικές, μη κρατικές μορφές οργάνωσης τους. Δηλαδή, αυτοδιαχειριστικές, συνεταιριστικές κλπ.

Μόνο η κοινωνική αυτοοργάνωση και η εργατική αυτοδιεύθυνση μπορεί να ξεπεράσει το διπλό αδιέξοδο του νεοφιλελευθερισμού, όσο και αυτό του κρατισμού. Η αυτοοργάνωση των "συνεταιριστικών παραγωγών" του Μάρξ, η αυτοδιεύθυνση και τα πειράματα του ελευθεριακού κομμουνισμού θα πρέπει να είναι οι απαντήσεις στην κρίση, από την πλευρά του επαναστατικού κινήματος.

Αν, για ένα περίοδο αιώνα, οι συλλογικές μορφές ιδιοκτησίας απέναντι στον παραδοσιακό ληστρικό καπιταλισμό και την ατομική ιδιοκτησία των μέσων παραγωγής, δεν έγινε δυνατό να εκφραστούν μέσα από μία εξοκρατική μορφή και οργανωτική δομή, αντιθέτως έτειναν να ενσωματωθούν στην κρατική επέκταση. Αν, για πάνω από ένα αιώνα, η παρέμβαση του εργατικού κινήματος οδηγούσε, μέσα από μια πανουργία της Ιστορίας (sic), στην αδιάκοπη επέκταση του κράτους, σαν συλλογική εκφραστή του επιτεδού της τελικής πάλης που διαπερνούσε την κοινωνία. Αν, τέλος, η συγκεντρωμένη δύναμη των ανθρώπων μεταβιβάται από την κοινωνία στο "είδωλό" της, το κράτος, μέσα από μια κλασική διαδικασία αλλοτρίωσης, σήμερα η κοινωνία αποζητάει την χειραφέτησή της, την έξοδο από το κράτος.

Η οικονομική και λειτουργική κρίση του κράτους φανερώνει πως αυτή η υποκειμενική διεκδίκηση της εξόδου ριζώνει σε μια οικονομική πραγματικότητα. Απέναντι στο νεοφιλελευθερισμό και το βάρβαρο κόσμο των μηχανισμών της εκμετάλλευσης, του κυνισμού της εξόντωσης κάθε χειραφετητικής εκδήλωσης που αντιστέκεται στο εμπόρευμα και τις αξίες του, δεν θα επιλέξουμε τον αδιέξοδο δρόμο της επιστροφής προς τα πίσω, προς το κράτος και την οργανωμένη ζεστασιά του. Διεκδικώντας, ταυτόχρονα τη διατήρηση των κατακτήσεων που εκφράστηκαν σε κράτος-πρόνοια, αρνούμενοι και αντιπαλεύοντας την επίθεση του νεοφιλελευθερισμού, προτείνουμε το προχώρημα στην κοινωνικοποίηση - κατάρτηση του κράτους και στον κοινωνικό έλεγχο της παραγωγής. Απέναντι στην αυτοκτόνα λογική του κράτους, είτε στη νεοφιλελεύθερη είτε στην σοσιαλ-καπιταλιστική εκδοχή του, μία και μόνο διεξόδος: η αυτοοργάνωση της κοινωνίας, ο αγώνας ενάντια στην εξουσία και την ιεραρχία, ο ελευθεριακός κομμουνισμός.

Β.Α. Βύρωνας